

Muzaffer İzgü

ÖKKEŞ MAÇTA

8

OZYÜREK

muzaffer izgü

ÖKKEŞ MAÇTA

ÖKKEŞ LUNAPARKTA
ÖKKEŞ KURT AVINDA
ÖKKEŞ BALIK AVINDA
ÖKKEŞ KAPICI
ÖKKEŞ İŞPORTACI
ÖKKEŞ BAHÇIVAN
ÖKKEŞ OTOPARKTA
• ÖKKEŞ MAÇTA
ÖKKEŞ DOLMUŞÇU
ÖKKEŞ DENİZDE

ISBN 975-476-059-4

9 789754 760590

Nuruosmaniye Cad. No.
Cağaloğlu - İstanbul
Tlf.: 0.212. 513 64 17 -
Faks : 0.212. 520 22 85
www.ozyurekyaylnevi.com

Muzaffer İzgü

Ökkeş Maçta

Ökkeş Serisi: 8

ISBN: 978-975-476-059-4

Sertifika No: 12459

© Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.

İstanbul, 2014

Kapak: Süleyman Özkonuk

İç resimler: Bora Özen

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi

No: 8 Topkapı/İstanbul Tlf: (212) 501 97 57

Sertifika No: 12088

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

ÖZYÜREK YAYINEVİ

Nuruosmaniye Cad. No:8 Cağaloğlu-İstanbul

Tlf: (0212) 513 64 17 Faks: (212) 520 22 85

www.ozyurekyayinevi.com

Muzaffer İzgü
ÖKKEŞ MAÇTA

ÖZYÜREK YAYINEVİ

MUZAFFER İZGÜ

Muzaffer İzgü, 29 Ekim 1933 günü Adana'da doğdu. Yoksul bir çocukluk geçirdi. Çeşitli işlerde çalışarak eğitimine devam edebildi. Yoksul çocukluk günlerini, sinemaya da uyarlanan "Zıkkımın Kökü" adlı kitabında anlattı. Diyarbakır İlköğretmen Okulu'nu bitirdi ve 1979'da kendi isteğiyle emekli oluncaya kadar Türkçe öğretmenliği yaptı. Emekli olduktan sonra İzmir'e yerleşti ve yalnızca yazılarıyla ilgilendi.

İlk mizah yazıları Akbaba dergisinde yayımlandı. Özel tiyatrolarda, radyolarda yayımlanan oyunları ve skeçleriyle ün yaptı. İlk romanı, "Gecekondü" adlı eserdir. Toplumun aksayan yönlerini mizah öğelerinden de yararlanarak okurlarının ilgisine sundu. Bazı eserleri televizyona uyarlandı. Adı, İzmir'in Alsancak semtinde bir sokağa verilmiştir.

Ödülleri

- 1977 Nasrettin Hoca Gülmece Öykü Yarışması Üçüncülük Ödülü (*Hıdır Baba*)
- 1977 Akşehir Ulusal Gülmece Öyküsü Yarışması Üçüncülük Ödülü
- 1977 Milliyet Sanat Dergisi Gülmece Öykü Yarışması İkincilik Ödülü (*Anayasa, Hangi Anayasa*)
- 1978 Türk Dil Kurumu Öykü Ödülü (*Donumdaki Para*)
- 1980 Bulgaristan Altın Kirpi Ödülü (*Dayak Birincisi*)

Ökkeş'le babası İstanbul'a geleli dört ay olmuştu. Ökkeş'in ninesi köyde kalmıştı. Köyden gelen mektupta ninenin çok hasta olduğu, gelip almazlarsa öleceği bildiriliyordu. Bu habere Ökkeş'le babası çok üzüldüler. Ökkeş'in babası ninesini getirmek için hemen yola çıktı.

Ökkeş İstanbul'a gelince Hasan adında bir arkadaş buldu. Hasan, Ökkeş'i çok sevdi. Ona taksi durağında bir iş buldu. İki arkadaş orada otomobil yıkıyorlardı.

Babasının köye gittiği gece Hasan, Ökkeş'in yanında yattı. O akşam Ökkeş çok az uyudu. Rüyasında hep ninesini görüyordu.

O sabah ilk uyanan Hasan oldu.

Hasan:

"Sabah oluyor," dedi. "Hadi kalkıp durağa gidelim. Orada ısınırız."

Giyinmişlerdi zaten. Ökkeş kapılarını kilitlerken, Hasan da gitti, kendi oda kapılarını çaldı. İçeriden anasının sesi geldi:

"Kim o?"

"Benim ana. Biz işe gidiyoruz."

"Sabah oldu mu Hasan?"

ÖKKEŞ MAÇTA

“Neredeyse ana...”

“Ee, hadi var git oğlum, güle güle!”

Ceketlerinin yakalarını kaldırdılar. Akşamdan yağmur yağdığı için kaldırımlar ıslaktı. Sokak lambalarının ışığıyla pırıl pırıl parlıyordu. Çöpçüler yine erkenden işlerine başlamışlardı. Çörekçi fırınlarının önünde çöreğin çıkmasını bekleyen camekânlı arabalarının yanında çocuklar vardı. Isınmak için fırının duvarlarına sırtlarını dayamışlar, birbirlerine uykulu gözlerle bir şeyler anlatıyorlardı. Hepsinin sesi uykulu olduğu için kısık kısık çıkıyordu. Bir terzi, dükkânını erkenden açmış, kapısının önünü süpürüyordu. Köşedeki evden bir çocuk sesi geliyordu.

Hasan:

“Kim acaba nöbetçi şoför?” diye sordu.

Ökkeş:

“Bilmem ki,” dedi. “Her gün iki şoför nöbetçi kalıyor.”

Nöbetçi kalan şoför sevinirdi. Çünkü o zaman gece de para kazanacaktı. Bu durakta çalışan şoförlerin çoğu, arabalarını taksitle almışlardı. Taksit zamanı gelince, birbirlerinden borç para alırlardı. Durak sahibi Kemal Abi, bunlardan her gün için belirli bir ücret alırdı. O, kimsenin taksitine, aldığına, sattığına karışmaz, kendi parasını bilirdi. Bazen, taksitini ödemedi çok sıkışanlar olursa onlara yardım ederdi. Ama her zaman etmezdi. Gece şoförleri iki katı ücret aldıkları için, uykusuz da kalmış olsalar, taksitin bir bölümü çıktığı için hiç sızlanmazlar, seve seve

ÖKKEŞ MAÇTA

sabaha dek nöbet tutarlardı.

Durağa geldiklerinde, bir araba vardı. Nöbetçi de Erol Abi'ydi. Ökkeş ve Hasan'ın böyle erkenden geldiklerini görünce:

"N'oldu çocuklar, gözünüze çöp mü battı?" dedi.

Hasan:

"Yoo Erol Abi," dedi. "Ökkeş uyuyamadı, ben de uyuyamadım."

"Ha biliyorum," dedi. "Ökkeş'e mektup gelmiş. N'oldu Ökkeş, baban gitti mi köye?"

"Gitti Erol Abi."

"Eh üzülme artık, baban alır getirir. Hangi doktor olursa, taksiyle götürmesi benden."

"Sağ ol Erol Abi."

Camlı bölme sıcacıktı. Yer küçük olduğu için elektrik sobası çok güzel ısıtıyordu. Hava daha soğuk olduğu günler, gaz sobası da yakıyorlardı.

Erol:

"İyi ki geldiniz çocuklar," dedi. "Öyle uykum gelmişti ki... Ben şimdi şuracıkta biraz kestireyim, siz telefon çalınca..."

Ökkeş:

"Tamam Erol Abi," dedi.

Şoför Erol, köşedeki yatağa elbisesiyle uzandı. Aradan beş dakika geçmeden horlamaya başladı. Ökkeş ısındıktan sonra kalktı, duraktaki tek arabanın camlarını sildi. Bu sırada telefon çaldı.

Ökkeş:

"Vah Erol Abi!" dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

Telefonu kapadı, Erol'u uyandırdı:

"Erol Abi, Çakmak caddesi, on yedi numaradan istiyorlar."

"Hııı..."

Hasan adresi yazmıştı. Şoför Erol'un eline tutuştu. Erol:

"Ah be çocuklar," dedi. "Birinizden biriniz büyük olsaydınız, alsaydınız arabayı, gitseydiniz, yolcuyu dilediği yere bıraksaydınız."

Ökkeş ve Hasan bu iş için can atarlardı, ama onlar daha çocuktuktu.

Erol arabasını işletti, gitti. Hasan ve Ökkeş yalnız kalmışlardı. Haydi Ökkeş'in ninesi hastaydı, onun için uykusu kaçmıştı, ya Hasan'a ne oluyordu, o niçin bu akşam uyuyamamıştı? Ama Ökkeş'i çok seviyordu. Babası gittiği için, ninesinin hasta olduğu gün yalnız bırakmak istememişti arkadaşını. Ama şimdi, köşedeki yatağı görünce öyle bir uykusu gelmişti ki... Ökkeş'e:

"Ben acık yatayım mı?" diye sordu.

"Yat, ben beklerim."

Hasan yatağa uzandı. Ortalık aydınlanmaya başlamıştı. Az sonra Ökkeş, camlı bölmenin elektriğini söndürdü. Taksiler birer ikişer gelmeye başladılar. Her gelen Ökkeş'le Hasan'ı orada görünce:

"Ooo erkenciler," diyorlardı.

Beş şoför arabalarıyla gelmişti. Arabalarını sıraya koymuşlar, camlı bölmenin içine dolmuşlardı. Hasan uyuyordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

Şoförlerden Cevdet:

"Hasan, Hasan," dedi, ama Hasan uyanmadı. "Uyanır o şimdi," dedi sonra da.

Yanında, kâğıtta getirmiş olduğu taze börekten Hasan'ın burnunun ucuna dayadı. Hasan, bir kokladı, iki kokladı, sonra dili oynamaya başladı.

Cevdet böreği Hasan'ın burnuna daha çok yaklaştırdı. Hasan birden gözlerini açarak:

"Anam börek," dedi.

Hepsi kahkahayla güldüler. Şoförler, böreklerden Ökkeş ve Hasan'a da verdiler. Sonra çayları bitti. Ökkeş söyledi. Çaylar içilirken, telefon çalmaya başladı. Ökkeş, sırayla bakıyordu. Telefona yanıtı verdikten sonra:

"Aydın Abi, sen Lüks Sineması'nın sokağına."

"Sadık Abi, sen Yeni Otel'e," diyordu...

Ökkeş, dört ay içinde şehrin hemen her yerini öğrenmişti. Bazen şoförler, Ökkeş'i de yanlarına alıyorlar, işe öyle gidiyorlardı. Şayet gittikleri yerde taksiye müşteri çok binerse Ökkeş iniyor, yaya olarak geri durağa geliyordu. Ama, taksiye binen bir ya da iki kişi olursa, Ökkeş de yolcuların gittikleri yere dek gidiyor, sonra arabayla durağa geri geliyordu.

Şoförler Ökkeş'e köyünü, orada yaptıklarını anlatıyorlar, gülüyorlardı. Hele Ökkeş İstanbul'a kapıcı dayısının yanına gittiğini anlatırken hepsi de kaskılarını tuta tuta gülüyorlardı. Ökkeş çok hoş bir çocuktü. Hatta şoförlerden Hilmi Abi:

"Bu çocuk ölüyü bile güldürür," diyordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş öyle heyecanla anlatıyordu ki çerçilik yaptığı günleri, babasıyla birlikte balığa çıktığını, babasının onu ilk kez lunaparka götürdüğünü, ama daha neler neler... Ökkeş anlatıyor, onlar dinliyorlardı.

Hasan'a da anlatıyordu. Hasan Ökkeş'i zevkle dinliyordu. Hele Hasan, Ökkeş'in hamamda o şişman adamı üç kez düşürdüğünü anlatınca, şoförlerin tümü kasıklarını tuta tuta gülüyorlardı.

Ah Ökkeş ah! Ökkeş, sen, neşeli bir çocuktun. Hele şu ninesi bir iyi olsundu...

*

Ökkeş, iki gün sonra işten eve geldiğinde babasını odanın kapısında görünce bağırdı:

"Bubaaa..."

Koştı, babasının boynuna dolandı.

"Nenem?" diye sordu.

"Nenen Hasangilde..."

Ökkeş, Hasangilin odasına koştu. Ninesi yatıyordu. Hasan'ın annesi ona yatak yapmıştı. Nine, Ökkeş'in sesini duyunca gözlerini açtı, torununa sarıldı. Yaşlı kadın, hem ağlıyor, hem de:

"Ökkeşim, Ökkeşim!" diyordu.

Ökkeş, durup durup ninesine bakıyordu. Zavallı kadıncağız, ne de zayıflamıştı böyle. İyi ki komşuları Mustafa Emmi mektup yazmıştı. Yoksa, köye gittiklerinde belki de nineyi göremeyeceklerdi.

Babası:

"Baktım anamın hali iyi değil, yatmadım gece

ÖKKEŞ MAÇTA

köyde, aldım geldim," dedi.

Ökkeş, babasına anahtarı uzattı. Ninesinin boynuna sarılmış, bırakmıyordu.

"Benim kuzum benim Ökkeşim!" diyordu.

Ökkeş, Hasan'ı gösterdi ninesine:

"İşte bu Hasan, nene," dedi.

Nine, Hasan'a da sarıldı, onu da öptü. Bayram, ninenin yatağını hazırlamıştı. Hasan'ın annesi:

"Nene bizde yataydı," dedi.

"Çok sağ ol bacı."

Ninenin bir koluna Ökkeş girdi, bir koluna babası... Hasan da koştu, kapıyı tuttu. Nineyi odaya getirdiler, yatağına yatırdılar.

Baba:

"Tam iki aydır hastaymış," dedi.

Ökkeş:

"Yarın ben buraya taksi getiririm nene, aldık seni bir doktora götürdük mü iyi olursun."

Ökkeş, ninesinin yanından hiç ayrılmak istemiyordu. Artık, ninesi nine değil de, sanki anasıydı. Çünkü Ökkeş'i ninesi büyütmüştü. Ökkeş annesini hiç görmemişti. Duruyor duruyor:

"Biricik nenem," diye ninesine sarılıyordu.

Ninesi de, kuru, kemikli elleriyle onu sarıyor, bağrına basıyordu. Ökkeş, ninesine hemen bir çorba pişirdi. Babası da gitti çarşıdan ekmek, portakal aldı geldi. Ökkeş hastayken ninesi ona kendi eliyle çok çorba içirmişti. Şimdi de o ninesine kendi eliyle çorba içirecekti. Ninesi:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Yok oğul, ben içerim,” dedikçe Ökkeş:

“Yok nenem, ben içiricem,” diyordu.

Hasan da Ökkeşlerde yemişti. Babası:

“Ben yokken bir şeyler olmadı ya?” diye sorunca,

Ökkeş:

“Ne olur ki buba,” dedi. “Gittik geldik işimize...”

Ökkeş, Karabaş’ı sordu. Babası:

“Merak etme,” dedi, “Komşu Mustafa Emmigile iyice söyledim, para da bıraktım. Ona ekmek verecekler.”

Ninesi, kısık sesiyle:

“A Ökkeşim, göreceksin sen hayvanı,” dedi. “Zavallı hayvancık, evde yalnız kaldığını anladı, cipin ardından ta nereye koştu geldi.” Bayram:

“Aldırma ana,” dedi. “Önemli olan insanların canı, hayvanların canı değil, insan çok Karabaş bulur, ama sana bir şey olursa...”

Ökkeş, ninesinin yumuşak yanağını “Muç!” diye öptü:

“Allah göstermesin... Nene, ben var ya, taksi sürüyorum ha...”

Hasan’ı gösterdi:

“Nah bu Hasan öğretti.”

“Maşallah...”

“Beni bir de seviyorlar ki nene, sen iyi ol bir hele, seni çalıştıgım yere götürürüm...”

Sabahleyin Ökkeş, erkenden durağa geldi. Erol Abi oradaydı.

Ona:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Nenemi doktora götüreceğiz,” dedi. “Götürür müsün Erol Abi?”

“Hey be, Ökkeş ne der de biz yapmayız. Elbette, bin bakalım.”

Az sonra avlunun kapısında diler. Ökkeş arabadan indi. Avluya girdi. “Tamam buba,” dedi. “Taksi geldi. Haydi nene...”

Yine Ökkeş, ninenin bir koluna girdi, babası bir koluna, arabaya girdiler. Erol kapıyı açmıştı.

“Hoş geldin nine!” dedi Erol.

ÖKKEŞ MAÇTA

“Hoş bulduk oğul!”

Ökkeş öne oturdu. Ninenin yanına Bayram oturdu. Erol:

“Nereye götüreceğiz?” dedi.

Ökkeş’in babası:

“Bilmem ki,” dedi.

Şoför Erol, aynadan Ökkeş’in babasına bakıyordu:

“Şimdi nineyi hastaneye götürsek, üç günde sıra gelmez. Onun için isterseniz benim bildiğim bir doktor var, ona götürelim.”

Bayram:

“Sen bilirsin,” dedi.

Ökkeş, bu arada geriye döndü, iki günlük kazancını, babasının cebine koydu.

Nine ağlıyordu. Ökkeş:

“Nenem niye ağlıyorsun?” dedi.

Ninenin sesi çıkmıyordu. Ama belli ki mutluluktan ağlıyordu. Daha iki gün önce, köyde, odasında bir başınaydı. Hiçbir umudu yoktu. Belki de yavaştan ölümü bile düşünmeye başlamıştı. Komşular birkaç gün gelmişler, nineyi yoklamışlardı, ama onların da kendilerine göre işleri güçleri vardı. Nineye tek arkadaşı Karabaş olmuştu. Nine, Karabaş’ı içeri almış, onunla konuşmuş, sıkıntısını onunla paylaşmıştı:

“Şimdi Ökkeş ne yapıyordur Karabaş?”

“.....”

“Ökkeşim kuş olup uçsam derdi Karabaş.”

ÖKKEŞ MAÇTA

“.....”

“Şimdi bir kuş olup uçsa da gelse, nenesinin halini görse...”

Hele Mustafa Emmilerin mektubu yazdığı günler, nine iyiden iyiye fenalaşmıştı. Onu tuvalete komşuları götürüyordu. Tüm yakınması başının dönmesinde, midesinin bulanmasındaydı. Zaten iştah diye bir şey kalmamıştı. Kim bilir, belki de Ökkeşler bu şehre geldiklerinden beri bir kez tandırı yakmış, bir kez ekmek yapmıştı. Oğlu Bayram, tam zamanında yetişmiş, anasını alıp getirmişti... Nine artık köyde yalnız kalmak istemiyordu. Hele bir iyi olsun, bunu oğluna da torununa da söyleyecekti... Doktorun muayenehanesinin önüne gelmişlerdi. Erol zile bastı. Hemşire çıktı. Nineyi yukarıya çıkardılar. Doktor şoför Erol’u tanıyordu. Nineyi bir güzel muayene etti, reçetesini yazdı.

“Dinlenecek,” dedi. “Çok zayıflamış, kansız düşmüş...”

Nineyi eve getirdiler. Ökkeş de, babası da, Erol’a teşekkür ettiler. Ama Erol:

“Hiç de teşekkürü gerek yok,” dedi. “Ökkeş bizim kardeşimiz.”

İlaçları almaya babası gitti. Ökkeş ninesinin yanındaydı. Erol Abi’ye söylemişti, o gün Ökkeş durağa gitmeyecek, ninesine bakacaktı. Zaten Hasan onun yokluğunu belli etmezdi.

Ninenin, hapını içirdiler. İğnesini de mahalledeki iğneci Kâmil’e yaptırıldı. İğneci Kâmil hep sarhoş

ÖKKEŞ MAÇTA

gezen bir adamdı. Onu çağırılmaya Ökkeş gitti. Kapıdan bağırdı.

"Kâmil Emmi, Kâmil Emmi..."

Kâmil'in karısı çıktı.

Ökkeş'e:

"İçeride zıkkımlanıyor," dedi.

Ökkeş, merdiveni çıktı. İğneci Kâmil, önüne kocaman bir şişe şarap koymuş, bir portakalı da ikiye bölmüş içiyordu.

"Ne var be?" dedi.

Ökkeş:

"İğneci Kâmil Emmi," dedi.

"Aç kalçanı vurayım..."

"Bana değil Kâmil Emmi, neneme vurulacak."

"Nene nerede?"

"Nenem evde..."

Karısına bağırdı:

"Hatice, nerede benim çantam?"

Karısı, kapının yanından bağırdı:

"Orada gözü kör olası..."

"Elime verin elime..."

Karısı, çantayı Kâmil'in eline verdi. Kâmil bağırdı:

"İndirin beni buradan bee..."

Çok sarhoştı. Karısı koluna girdi:

"Zıkkım iç inşallah, zehir iç inşallah!" diyerek her merdivende söylene söylene kocasını indirdi...

Kâmil:

"Koluma gir hey," dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş, iğneci Kâmil'in koluna girdi. Kâmil sanki havada yüzer gibi gidiyordu. Bazen ayakları birbirine dolanıyor, düşecek gibi oluyor. Ökkeş yapışınca: "Beni bırak, sen çantayı kurtar," diyordu.

Ökkeş o kadar dikkat etti, ama yine de iğneci Kâmil gitti, çamurun göbeğine bastı...

"Hey oğlum denize mi düştük?" diye bağırdı.

Ökkeş:

"Yok Kâmil Emmi, çamura bastın," dedi.

"Kim bu çamuru koymuş buraya?"

"Kimse koymamış ki Kâmil Emmi, yağmurdan..."

Eve vardılar. Bu mahallede iğneci Kâmil'den başka iğne vuran insan yoktu. Herkes Kâmil'in her zaman sarhoş dolaştığını bilirdi, ama başka iğne vuran insan olmayınca, gider zorunlu olarak Kâmil'i çağırır gelirlerdi. Kâmil aslında çok iyi bir iğneciydi, ama eskiden. Sonradan kendisini bu kötü alışkanlığa kaptırmıştı. Kocaman kocaman çocukları vardı. Onların önünde her zaman rezil olur, merdivenin dibine düşer, bazen başını gözünü paralar, ama şarap içmekten bir türlü vazgeçmezdi...

Ökkeş bağırdı:

"Bubaaa!"

"Ne bağırıyorsun yangın mı var?"

Ökkeş gülmemek için kendini zor tutuyordu:

"Yok, yangın yok Kâmil Emmi, babama haber veriyorum."

Babası, kapıya çıkmıştı. Kâmil'i kolundan tuttu:

"Gel Kâmil Efendi," dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

Kâmil:

"Geldik geldik," dedi. "Nasıl köfteler hazır mı? Söyledin mi köfteleri?"

Ökkeş'in babası şaşkınlıkla:

"Ne köftesi?" dedi.

Ökkeş:

"Neneme iğne vuracaktın Kâmil Emmi," dedi.

"Ha ben de meyhane geldik sandım. Haydi aç bakalım kalçanı vuralım..."

Bayram:

"Bana değil, anama," dedi.

"Ha anana... Haydi aç ananın kalçasını vuralım..."

Kâmil, iğne ampulünü kırdı. Elleri titriyordu. Ampuldeki ilacı enjektöre çekti. Babaya:

"Haydi aç kalçanı," dedi.

"Anama anama..."

"Ha nerede anan?"

"Burada..."

"Açın kalçasını..."

Ökkeş, ninesinin kalçasını açtı. İğneci Kamil eğildi:

"Hani nerede kalça?" dedi.

Ökkeş:

"Aha burada," dedi.

"Nah bu mu?"

"Evet."

"Ben de onu pırasa sanmıştım..."

İğneyi vurdu...

ÖKKEŞ MAÇTA

"Çok zayıf bu kadın," dedi. "İyi bakın buna..."

Ökkeş'in babası:

"Daha beş tane iğnesi var," dedi. Kâmil:

"İyi ya," dedi, "Gelir beni getirirsiniz, vururum.

Haa, hadi beni şimdi nasıl getirdiyseniz, öyle eve götürün."

Ökkeş, yine bir eline çantayı aldı, bir eliyle de Kâmil'in koluna girdi.

"Sol ayağım niye ağırlaştı hey, baksana..."

"Çamur Kâmil Emmi..."

"Kim o çamuru oraya koydu?"

"Yağmur yağınca olmuş Kâmil Emmi..."

"Hep gider başka yerleri asfaltlarlar, şu bizim so-
kağı asfaltlamazlar... Çanta nerede?"

"Bende Kâmil Emmi..."

"Bana bak, nenene iğne vurulacağı zaman gel be-
ni götür, yoksa ben gelemem."

Ökkeş, iğneci Kâmil'i avlularının kapısında bırak-
tı. Çünkü Kâmil'in iki koluna iki oğlu girmişlerdi. Ka-
rısı çamaşır yıkadığı yerden:

"Hay zehir zıkkım içesin," diye bangır bangır ba-
ğırıyordu.

Sanki söz, iğneci Kâmil'in kendine söylenmemiş
gibi, odasının üç ayak merdivenini çıkıyordu.

Ökkeş koşarak eve geldi. Bugün işe gitmeyecekti.
Ninesinin baş ucunda oturacaktı. Babası da işe git-
medi. Yarın kapıyı ninesinin üzerinden örter gider-
lerdi. Hasan'ın annesi Esme, ara sıra ninesini yoklar-
dı.

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş artık çok mutluydu. Çünkü ninesi yanındaydı. Onun, ak saçlarını okşuyor, alnına biriken terleri bezle siliyordu. Ninesi, Ökkeş'in elini yakalıyor, seviyordu.

"Bin maşallah Ökkeşime," diyordu. "Artık adam olmuş..."

"Oldum ya nene? Şimdi biliyor musun nene, kontak anahtarını kıvırdın mı, vız! araba çalışır. Sonra tokmağını ileri attın mı hop araba ileri, geri attın mı hop araba geri..."

Babası dışarıda öğlen için yemek hazırlıyordu. Bir tencerenin içine patates doğramış üzerine biraz yağ, biraz biber koymuştu. Öğleye patates aşı olacaktı. Ökkeş'e:

"Yanına bir demet de turp aldık mıydı?"

"Oh buba, pek datlı olur."

Öğlen Hasan da geldi. Her zaman öğle yemeğine gelmezdi. Ökkeş'in ninesini merak etmişti. Ninenin hatırını sordu. Hep birlikte öğle yemeğini yediler. Artık Hasan, neredeyse kendi evlerini unutmuştu. Hep Ökkeşlere geliyor, akşam da Ökkeşlerde oturuyordu.

Ökkeş:

"Araba çok muydu?" diye sordu.

Hasan:

"Yoo," dedi. "Sen ninene bak, dört araba vardı, yıkadım. Ama ikisini senin için yıkadım."

Hasan, cebinden bir kâğıt para çıkarmış, Ökkeş'e uzatıyordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş:

"Bu ne?" diye sordu.

"Senin hakkına düşen."

"Ama ben araba yıkamadım ki..."

"Biz kardeş değil miyiz? Ben hastalansam, benim işim olsa, sen benim yerime yıkamaz mısın?"

"Hiç yıkamaz olur muyum?"

"Öyleyse al..."

Ökkeş, Hasan'ın uzattığı parayı aldı:

"Sağ ol Hasan," dedi.

*

Nine üç beş gün içerisinde iyi oldu. Onuncu gün yatağından kalktı. Artık, avluya, kendi kapılarının önüne bir minder atıyor, oturuyordu. Avluda oynayan küçük çocukları izliyordu. Aradan beş gün daha geçince, nine eskisi gibi oldu. Gerçi eski gücüne kavuşamamıştı, ama başının dönmesi, midesinin bulanması tümüyle geçmişti. Ökkeş de ninesinin iyi olmasını bekliyordu. Çünkü Hasan'a söz vermişti, ninesi onlara karakuş tatlısı yapacaktı. Ökkeş köydeyken yılda bir kez ninesi karakuş tatlısı yapardı.

"Nenem bize karakuş tatlısı yapacak mısınız?"

"Yaparım ya oğlum," diye ninesi cevap verdi.

Ökkeş un aldı, yağ aldı, şeker aldı, ceviz aldı... Akşam eve gelince, Hasan'la birlikte cevizleri kırdılar, içini çıkardılar. Ninesi de hamur açıyordu. Hamuru o kadar güzel açıyordu ki, Hasan'ın annesinden ödünç aldıkları hamur tahtasının üzerinde, hamuru iyice inceltiyor, oklavayı bir bu yana, bir o ya-

ÖKKEŞ MAÇTA

na götürüyor, sonra "Şalp!" diye yufkayı havada çeviriyordu. Ökkeş'le Hasan, ninenin başında bekliyorlardı. Nine, yufkayı havada döndüreceği zaman:

"Hooooopp!" diyorlardı...

Nine, bir yandan da dışarıda şerbet kaynatıyordu. Sonra yufkaları böldü, içlerine ceviz içi koydu, yağda kızarttı. Tavadan çıkarttığı muska şeklindeki tatlıları şerbetin içine atıyorlardı. Tatlı hazırlanmıştı ki, Ökkeş'in babası geldi:

"Of of of! Aman bu ne güzel koku böyle?" dedi.

Ökkeş bağırdı:

"Karkuş tatlısı buba..."

Bayram, annesinin hem iyileşip ayağa kalktığına sevinmişti, hem de tatlı yaptığına. Ökkeş'le Hasan, o gece çok tatlı yediler. Ökkeş yedi, Hasan su uzattı. Hasan yedi, Ökkeş su uzattı...

Ökkeş:

"Amanin patladım," dedi.

Karnına, pat, pat! diye vuruyordu.

Babası:

"Oğlum, maden patladın, yeme artık," dedikçe, Ökkeş:

"Buba her zaman mı yiyoruz ki," diyor, bir tatlı daha atıyordu ağızına.

O gece Hasan annesinden izin aldı, Ökkeşlerde yattı. Ökkeşlerin fazla yatağı yoktu. Hasan, kendi şiltesini evlerinden getirdi.

Ökkeş:

"Hani baraja gidecektik?" dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

Hasan:

"Ben ninenin iyi olmasını bekliyordum," dedi.

"Nenem iyi oldu ki..."

"O zaman bu pazar gidelim. Ama bakalım Kemal Abi ikimize birden izin verecek mi?"

"Söyleriz. Gezeceğiz, deriz."

"Verir belki..."

Uyudular. Ama karakuş tatlısı gece uykularında ikisini de rahatsız etti. Ökkeş bir yangının ortasında kalmış, canı su içmek istiyordu, ama kolu, bacağı yanıyordu. Terlemiş olarak uyandı. Bir baktı ki, Hasan testinin başında. Fısıltıyla:

"Ne o Hasan?" dedi.

"Yüreğim yanmış."

"Amanin seninki yanmış, benimki kül olmuş." İkişer tas su içtiler, yine uyudular.

*

Cumartesi akşamı birlikte eve gelirken çok neşeliydiler. Çünkü durak sahibi Kemal ikisine de izin vermişti. İzni Hasan istemişti. Kemal Abi:

"Olur mu ama çocuklar?" demişti. "İkiniz birden."

Ökkeş:

"Bir günlük Kemal Abim," demişti. "Ben hiç baramı görmedim de, Hasan bana gösterecek."

O zaman Kemal Abi razı olmuştu. Şimdi Ökkeş'in babası, Hasan'ın da annesi razı olursa, bisikletçi dükkânını kapatmadan gidip konuşacaklardı.

ÖKKEŞ MAÇTA

Eve koşarak geldiler. Hasan annesinden çabucak izin aldı. Ama Ökkeş'in babası gelmemiştir. Neredeyse bisikletçi dükkânı kapanacaktı. Ökkeş, ninesine:

"Nenem nenem, sen izin versen de bubama söylenen olmaz mı?" dedi.

Nine baktı ki Ökkeş çok yalvarıyor:

"Peki," dedi, "Hadi gidin konuşun, ben babana söylerim."

Hasan'la Ökkeş yel gibi uçtular. Bisikletçi, dükkânını kapatmak üzereydi. Ökkeş, parasını Hasan'a vermişti. Bisikletçiyle Hasan konuşacaktı, çünkü bisiklete binmesini Hasan biliyordu. Adam, dükkânın kapı kilidini geçirirken yetiştiler. Ökkeş öteden:

"Emmiii, bisikletçi emmiii!" diye bağırdı.

Bisikletçi, halkaya soktuğu kilidi çıkardı, onları bekledi. Nefes nefese bisikletçinin yanına vardılar. Hasan:

"Emmi," dedi. "Biz yarın bisiklet kiralayacaktık."

Bisikletçi:

"Ben yarın kapalıyım," dedi.

Ökkeş:

"Emmi biz bütün günlüğüne kiralayacaktık," dedi.

"Ha öyle mi?"

"Öyle ya emmi."

"Peki paranız var mı?"

Hasan yanıt verdi:

"Var emmi."

Bisikletçi elini uzattı:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Bakalım ne kadar var?”

Hasan, parayı uzattı.

“Bu kadar yeter mi emmi?” diye sordu:

“Ha yeter yeter...”

Bisikletçi parayı aldı, cebine koydu:

“Madem öyle, yarın sizin için dükkânı açacağım, sabahleyin saat sekizde gelin alın bisikleti,” dedi.

Ökkeş:

“Emmi, mavisini olsun,” dedi.

“Hangisini isterseniz...”

Hasan’la Ökkeş sevinerek evin yolunu tuttular. Hasan, cebinde kalan paraya baktı. Ökkeş’e gösterdi:

“Bununla da yarın sucuk, portakal, ekmek alırız,” dedi.

O akşam sevinçten ikisi de yemek yemediler. Ökkeş’in babası:

“Aman çocuklar, çok dikkatli olun,” dedi.

Sabah çabuk olsun diye erkenden yattılar. Erken-
den uyandılar. O kadar erken uyanmışlardı ki, daha güneş doğmamıştı. Ökkeş:

“Güneş doğmamış Hasan,” dedi.

“Doğmamış ya...”

Bir daha yattılar. Uyandıklarında, ninesi çay hazırlıyordu. O kadar arkalarından bağırdı:

“Gelin çayınızı için kuzularım,” dedi, ama onlar koşup bisikletçi dükkânına gittiler.

Bisikletçi daha gelmemişti. Dükkânın önüne vuran güneşte oturdular. Sıcaktı. Zaten yavaş yavaş ba-

ÖKKEŞ MAÇTA

har geliyordu. Bazı yerlerde papatyalar açmıştı. Satıcılar, kırlardan topladıkları sümbülleri satıyorlardı. Kim bilir şimdi barajın orası ne kadar güzeldi...

Ökkeş:

"Bisikletin lastiği ya patlarsa?" dedi.

Hasan:

"Bisikletçiden yama ve solüsyon alacağım. Patladığı yerde yapıştırırız, ben biliyorum," dedi.

Saat sekizi geçti. Acaba bisikletçi onları aldatmış mıydı? Yoksa unutmuş muydu? Şayet öyle bir şey olursa Hasan'la Ökkeş çok üzüleceklerdi. Çünkü kendilerini o kadar hazırlamışlardı ki baraj gezisine, bundan yoksun kalırlarsa, akşama dek üzüntülerinden yemek bile yemezlerdi. Ama hayır, boş yere kuşulanmışlardı.

Az sonra bisikletçi köşeden çıktı:

"Kusura bakmayın çocuklar, uyuyakalmışım," dedi.

Dükkânı açtı.

"Alın bakalım hangisini alırsanız," dedi.

Bir gün önceden, o ilk bindikleri mavi bisiklette karar kılmış oldukları için onu aldılar.

Bisikletçi:

"Ha çocuklar," dedi, "Bisikletin bir yanını kırarsanız, parasını alırım. Sonra, akşamüzeri saat beşte de bisikleti burada isterim, tamam mı?"

İkisi birden:

"Tamam emmi," dediler.

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş şöyle bir hesapladı, tastamam dokuz saat bisiklet kendilerinin olacaktı. Hasan bisikletin üzerine oturmuş, pedallara basacaktı ki, Ökkeş:

"Amanin ya patlarsa," dedi.

"Haaa..."

Hasan, bisikletçiye:

"Emmi," dedi, "Bunun lastiği patlarsa, onun için bize biraz gereç..."

Bisikletçi:

"Hıı," dedi.

Oradan bir bisiklet çantası aldı, içine solüsyon, lastik pompası, zımpara kâğıdı, iki küçük levye koydu. Bisikletin selesinin arkasına bağladı:

"Bunun içinde her türlü gereç var," dedi. "Biliyor musunuz yapıştırmasını?"

Hasan:

"Ben biliyorum," dedi.

"Haydi bakalım yolunuz açık olsun! Araçlara dikkat edin, yolun sağından gidin, köşeleri dönerken zili çalın."

Ökkeş öne bindi, Hasan seleye oturdu. Çok sevinçliydi. Günlerce çalışmışlardı, o soğuk günlerde ayakları dona dona araba yıkamışlardı. Bazen elleri kırmızılıktan mosmor kesilmişti. O soğuk sabahlarda, çoğu insan yüzlerini yıkamak için ellerini soğuk suya değdiremeyip sıcak suyla yıkarlarken, Ökkeş'le Hasan, buz gibi sularla taksi yıkamışlardı. Şimdi, onların da gezmek, eğlenmek haklarıydı.

Ökkeş:

ÖKKEŞ MAÇTA

"Aha," dedi.

"N'oldu ki Ökkeş?"

"Unuttuk ki sucukla ekmeği, orada ne yiyeceğiz?"

"Hiç merak etme, yol üzerinde bakkal dolu."

Hasan, bisikleti bir bakkalın önünde durdurdu. Bisikleti kaldırıma dayadılar. İki yüz elli gram sucuk, bir ekmeğe, bir kutu da kibrit aldılar.

Hasan:

"Peki bunları nereye koyacağız?" dedi.

Ökkeş:

"Kolay," dedi.

Mendilini çıkardı, silkeledi. Hem Ökkeş'in mendili o kadar kocamandı ki, değil bir ekmeğe, dört ekmeğe bile alırdı. Bakkalın yanındaki manavdan da yarım kilo portakal aldılar. Sucuğu, portakalı, ekmeği, hepsini bir araya çıkınladılar. Çıkını da didona astılar.

Yolda giderken Ökkeş:

"Ah," dedi, "Şimdi böyle giderken portakal yemesi ne güzel olur."

"Olur, ama bir de elimiz kaydı mı, hop yere. Ondan sonra bir yanımız kırılır."

"Ah şunu sürmesini bir de ben öğrensem."

"Sen hiç merak etme. Şimdi orada geniş kırlar var. Öyle eskiden olduğu gibi karşısında, tenekeci dükkânı, berber dükkânı yok. Berber dükkânına, tenekeci dükkânına girme korkusu da yok. İstedığın gibi sür, düş yuvarlan. Her yer çimen..."

ÖKKEŞ MAÇTA

Kanal köprüsünü geçtiler. Ondan sonra yol tenhalaştı. Artık o kadar çok araç yoktu. Hasan bisikleti yolun en sağından, banketten sürüyordu. Çok yavaş gidiyorlardı. İki arkadaş, bazen duraktaki işlerden bazen avlularından konuşarak baraja yaklaştılar. Yaklaştıkları yerde, iki yanda bağlar vardı. Kimi yerde uzaktan papatyalar bembeyaz gözüküyordu. Ökkeş:

“Duralım, toplayalım,” dedikçe Hasan:

“Barajda çok,” diyordu.

“Şurada sucuğu pişirelim.”

“Barajda Ökkeş...”

Hasan, Ökkeş’in karnının acıktığını anlamıştı. Onun için pedallara daha çok bastı.

“Uçuyor muyuz Hasan?”

“Senin karnın çok acıkmış.”

“Nereden bildin?”

“Sucuğu pişirelim, dedin ya...”

“Amanin! Gerçekten karnım çok acıktı, keşke iki ekmek alsaydık.”

Baraja varmazdan önce, bir yokuş indiler. Bisiklet orada öyle hızlandı ki, Ökkeş’in yüreği güp güp attı. Sonunda dayanamadı, bağırdı:

“Hasaaaaan!”

Hasan korktu. Ökkeş’in ayağı bisiklete takıldı sandı, freni çekti, bisiklet yavaşladı ve durdu. Ökkeş:

“Niye durduk?” dedi.

“Sen ‘Hasan!’ diye bağırdın ya?”

“Keşke yarım kilo sucuk alsaydık, diyecektim.”

ÖKKEŞ MAÇTA

“İlahi Ökkeş, yüreğimi hoplattın.”

“Benim de hopladı.”

“Niye?”

“Kuyuya iniyoruz gibi geldi bana...”

İkisi de gülüyorlardı. Hasan yine pedallara basmıştı, ama çok yokuştur. Onun için ikisi de yaya yürümeye başladılar. Hasan:

“Bağırmasaydın, şimdi o iniş hızıyla bu yokuşu çıkardık,” dedi.

“Madem öyle, karşıya çıkalım, oradan geri salalım, çıkalım.”

“İlahi Ökkeş, ha orayı çıkmışız ha burayı...”

“Ya, doğru ya...”

Hasan’ın da karnı çok acıkmıştı. Yokuşu çıkar çıkmaz, Ökkeş’i önüne aldı. Ökkeş:

“Aboooov,” dedi. “Deniz gibi... Balık da var mı içinde Hasan?”

“Hiç olmaz olur mu?”

“Ben iyi balık tutarım, bir gün turalım.”

Hasan:

“Olmaz,” dedi. “Sonra düşer müşteriz... Burası denize benzemez, her yıl kaç insan boğuluyor.”

Sağa saptılar. Bir yerde yoldan çıkarak çimenlerin arasına daldılar. Gölün kıyısına yaklaşmışlardı. Hasan:

“Burası iyi,” dedi.

“İyi ki ne iyi... Oh ne güzelmiş burası... Aboooov...”

Ökkeş’in karnının acıktığı aklına geldi:

ÖKKEŞ MAÇTA

"Aboov iyi amma, bizim karın gurul gurul ediyor."

Hasan, çalı çırpı toplamaya başlamıştı. Kalın kalın çalı köklerini topluyor, yığıyordu. Çünkü bu çalı kökleri köz olunca, çok güzel sucuk pişerdi üzerinde. Ökkeş, ince çalı parçalarını yığının altına koydu, yanlarını kalın köklerle destekledi. Oradan bir kâğıt parçası buldu. Hasan'dan aldığı kibritle kâğıdı tutuşturdu. Yığının altına koydu... Hasan da sucukları soyuyordu. Soyduğu sucuğu, bir kenara koyuyordu. Soyma işi bittikten sonra, yaş dal parçaları buldu. Bunların ucunu sivrilterek sucukları birer birer üzerine geçirdi. Dallar yaş olduğu için sucuklar pişinceye dek yanmayacaktı. Burada ateş yakmak serbestti, çünkü az önce öyle bir yazı görmüşlerdi.

Ökkeş:

"Pişince bisiklete de yedirelim mi?" diye sordu.

"Niyeymiş o?"

"Ee, o da yoruldu. Bizi buraya dek getirdi."

"Bisiklet hiç sucuk yer mi?"

Ökkeş güldü.

"Biliyor musun Hasan," dedi. "Ben köydeyken, köpekle, tavukla, eşeğimle hep konuşurdum."

"Eşğiniz de var mıydı?"

"Vardı ya... Ama bubam sattı. Geçen yıl unumuz bitince, paramız da olmayınca bubam sattı. Ben çok ağladım amma, ne yapalım. Eşeğin kulağına söyledim."

ÖKKEŞ MAÇTA

“Bak Kürük dedim, bir gün param çok olursa gelir seni alırım, dedim.”

Hasan sordu:

“Alacak mısın paran olunca?”

Ökkeş, içini çekti:

“Burada eşeği nereye bağlayacaksın ki,” dedi. “Bu kadar taksinin, otobosun içinde eşek deli olur, her dakika anırır.”

Ateş olmuştu. Hasan sucukları hazırlamıştı. Ökkeş, ekmeği ortadan ikiye böldü. Sonra böldüğünü de ortan yardı. Sucuk pişince arasına koyacaktı.

“Ateş hazır Hasan.”

“Eh, sucuklar da hazır.”

Hasan, çöpün ucundan tuttu, iki elinde iki sucuk ateşin başına geldi. Sucukları çevire çevire pişiriyordu. Sucuktan yağ akmaya başlayınca bu kez sucuğun öbür yanını çeviriyordu. Ökkeş’in ağzı iyice sulanmıştı. Sucuk bir an önce pişsin, bir an önce yiyeyim, istiyordu.

Hasan, ilk pişen sucuğu Ökkeş’in ekmeğinin arasına koydu. Ökkeş bağırdı:

“Amanin misler gibi...”

Bir ısırık attı:

“Amanin ballar gibi...”

Bir ısırık daha attı.

Artık Ökkeş de sucuk pişirmesini öğrenmişti. Ama sucuğun yağından ateş sönüyordu. Ökkeş onun da kolayını buldu, oradan bir kutu kapağı aldı, ateşi yellemeye başladı. Bir yandan sucuğunu yiyor, bir

ÖKKEŞ MAÇTA

yandan başka sucuk pişiriyor, bir yandan da ateşi yelliyordu.

İkinci sucuğunu da ekmeğinin arasına koydu. Gerçekten sucuk, bu temiz havada, bu yorgunluktan sonra o kadar güzeldi ki, belki de Ökkeş'in çok sevdiği köftelerden de güzeldi. Yerken aklı hep köyüne gitmişti, ekmeğin üzerine biber salçası sürer, yer yer doymazdı. Ama şimdi et yiyince insan hemen douyordu...

"Hasan be, bir gün yine gelelim," dedi.

"Geliriz Ökkeş... Belki bisiklet bile alırız."

Ökkeş:

"Nerede, çok pahalı," dedi.

"Alırız belki canım."

"Cık alamayız. Çünkü bubam diyor ki, böyle kira vermekle olmaz, bir arsa alalım da bir ev konduralım, diyor."

Hasan:

"Benim babam da diyor," dedi. "Onun için benim paramı da biriktiriyorlar."

Ökkeş:

"Benimkini de," dedi. "Biz artık köye gitmeyeceğiz:"

Hasan:

"Biz de," dedi.

Ökkeş, içini çekti:

"Böyle kır yerlere gelince köyü özlüyorum," dedi. "Köy çok sakın. Havası çok güzel. Ama para? Paran olmayınca..."

ÖKKEŞ MAÇTA

Hasan:

“Hiçbir şey olmaz,” dedi.

“Babam köydeki evi satacak. Ama çok para etmez ki. Hem kim alır?”

Hasan:

“Biz sattık,” dedi. “Hiç para etmedi.”

Karınları iyice doymuştu. Ateşi toprakla söndürdüler. Sonra bisikleti yanlarına aldılar, suyun başına gittiler. Acı sucuk onları iyice susatmıştı. Kana kana su içtiler. Sonra ellerini yıkadılar.

Hasan, oradaki bir adama saati sordu. Adam:

“On buçuk,” dedi.

Ökkeş:

“Aboov daha çok zamanımız var,” diye seslendi.

Hasan yine seleye oturdu. Ökkeş de öne... Aşağı doğru inmeye başladılar. Hasan bisikletin frenine basıyordu. Bisiklet yavaş yavaş iniyordu. Aşağıda yol düz olunca, pedallara basmaya başladı. Ökkeş'e elektrik santralını gösterecekti.

Ökkeş:

“Amanin bu kocaman kocaman borular da ne?” dedi.

“Elektrik santralı... O boruların en altında elektrik aygıtları varmış. O aygıtlar dönüyormuş, elektrik çikıyormuş.”

Yanına iyice yaklaşamadılar. Çünkü yol kapalıydı. Uzaktan santrale baktılar. Santralin yanında çiçeklerle donanmış bir park vardı. Orada kanepede

ÖKKEŞ MAÇTA

oturdular. Santral vınlıyordu.

Sonra oradan yukarıya, bendin üstüne çıktılar. Boydan boya sanki rıhtımmış gibi uzanan bentte bisiklet yağ gibi kayıyordu. Birkaç kez bu bendin üzerinde gidip geldiler. Sonra, ilerideki ağaçların altına gittiler. Ağaçların beri yanında bir çayırılık vardı. Hasan Ökkeş'e bisiklete binmesini burada öğretecekti. Çok tenhaydı.

"Az dinleneyim Ökkeş, burada öğrenirsin," dedi.

Hasan otururken Ökkeş, bisikletin üzerine biniyor, pedallara basıyor, kendi kendine öğrenmeye çalışıyordu. Bazen bir iki pedal bazen daha fazla pedal gidiyordu, ama ileride bisiklet yana yatıyor, ondan sonra Ökkeş düşüyordu. Düşünce, hem kendisi, hem de Hasan gülüyorlardı. Ama Ökkeş, inat ediyor, yine seleye oturuyor, yine pedallara basıyordu... Karşıdan bağıırıyordu:

"Ben bunu öğreneceğim Hasan."

"Zor değil ki Ökkeş, hemen öğrenirsin."

Hasan dinlendikten sonra kalktı, Ökkeş'in ardından tuttu:

"Bak Ökkeş," dedi. "Hep karşıya bakacaksın, haydi bakalım ben tutuyorum, sür."

Birkaç kez böyle çalıştılar. Son kez yine Hasan ardından tutmuştu, ama artık Ökkeş de öğrenmeye başlamıştı. Ancak kendisi farkında değildi. Hasan, önce şöyle bir tutuyor, sonra elini çekiyordu. Ökkeş, düşmeden bir başına gidiyordu.

"Nasıl iyi gidiyor mu?"

ÖKKEŞ MAÇTA

"Gidiyor Ökkeş, gayret..."

"Tutuyorsun değil mi?"

"Tutuyorum."

Oysa Hasan tutmuyordu.

"Tutuyorsun değil mi?"

"Tutuyorum."

Aa, Hasan'ın sesi uzaktan geldi. Uzakta olan bir adam nasıl tutabilirdi bisikletin arkasından? Ökkeş korkarak şöyle bir döndü baktı.

"Amaiiin," diye bağırdı. "Ben kendi başıma gidiyorum."

O kadar çok heyecanlanmıştı ki, heyecanla didonu çevirince düşüverdi. Hasan gülerек yanına geldi. Ökkeş bir türlü inanamıyordu. Bisiklete biniyordu...

Hasan yine yardım etti, Ökkeş bisiklete bindi.

"Haydi Ökkeş..."

Ökkeş pedala bastı ve gitti.

"Tutuyor musun?"

"Hayır."

"Neee?"

Ökkeş gidiyordu. Hatta karşıya varınca didonu bu yana çevirmiş, bisikletin yönünü değiştirmişti.

"Hasaaan..."

"Efendim..."

"Turna kuşu gibi döndüm."

"Aferin!"

"Sen tutma ben durayım. Freni neredeydi bunun?"

"Nah sol elindeki..."

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş, freni sıkı, tepe üstü yere yuvarlandı. Ama karşıdaki otların içine düştü. Ökkeş kalktı, Hasan koşmuştu. Ökkeş:

“Tutma bakalım, ben binebilecek miyim?” dedi.

Hasan tutmadı. Ökkeş, bisikletin selesine oturdu, pedala bastı. Hayret, kimsenin yardımı olmadan gidebiliyordu. Ökkeş çok sevindi. Hatta o çayır alanda dönerken Hasan’a:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Giderken seni ben götüreyim,” dedi.

Hasan:

“Daha sonra,” dedi. “Sen şimdi trafik kurallarını bilmezsin. Hem de daha iyi süremezsin. Öğren iyice, o zaman sen sürersin.”

Hasan, çok az bindi. Hep Ökkeş bindi. Bu yol arabalara yasak olduğu için Ökkeş, çok rahatlıkla bisikletini sürüyordu. Yalnız, bazen karşıdan kendi gibi bir bisikletli gelince, çarparım diye korkuyordu.

Portakallarını bendin üzerinde yediler. Hasan, çekirdek aldı. Onu, göle bakarak yediler. Ama Ökkeş’in akli fikri bisikletleiydi. Beş dakika ya oturuyor, ya oturmuyor, yine bisiklete biniyordu.

Zaten saat dörde geliyordu. Bisikletçinin oraya ancak bir saatte varabilirlerdi. Öyle ki, bisiklet, sucuk, bu doğa güzelliği, Ökkeş’in hiç unutamayacağı şeylerdi. Ama bir gün yine gelirlerdi.

Ökkeş öne bindi, Hasan pedallara bastı. Geldikleri yoldan döndüler.

Beşe on kala bisikletçinin dükkânına geldiler. Bisikletçi de dükkânının önüne bir sandalye atmış, oturmuş onları bekliyordu. Bisikleti teslim ettiler. Bisikletçi, bisikletin orasına burasına baktıktan sonra:

“Tamam çocuklar,” dedi. “Size güvendim artık, bundan sonra ne zaman bisiklet kiralamak isterseniz size veririm.”

Eve geldiler. Ökkeş, koşa koşa odalarına girdi, bağırdı:

“Bubaaa, nene bisiklete binmesini öğrendim.”

ÖKKEŞ MAÇTA

Babası:

"Eee Ökkeş, bir gün de bana öğretirsin," dedi.

Ökkeş seviniverdi:

"Yoksa bisiklet mi alacaksın buba?"

Babası:

"Elbette," dedi. "İşe bisikletle giderim, sen de ara sıra binersin. Ama şimdi değil, sonra. Önce kendimize bir ev yapalım, ev çok para..."

Ökkeş, daha kapıdan girerken ninesinin reyhanlı bulgur pilavı pişirdiğini anlamıştı. Ama Hasan onu, kendi evlerinde yemeğe çağırıyordu. Hasan'ın annesi de kuru fasulye yapmıştı. Ninesi, bir tabak pilav doldurdu. Ökkeş pilavı aldı, Hasanlara gitti. Yer sofrası kurulmuştu. Hasan'ın annesi Esmeyze Teyze lahana turşusu da çıkarmıştı. Bol sarmısaklı lahana turşusu, bulgur pilavı, kuru fasulye; Ökkeş doyuncaya dek yedi.

Yemekten sonra Hasan:

"Sen hiç maça gittin mi Ökkeş?" diye sordu:

"Maç mı, o da ne ki?"

"Maç, top oyunu."

"Nasıl top oyunu?"

"İstersen bu pazar da Kemal Abi'den öğleden sonra izin alalım, maça gidelim. Demek şimdiye dek hiç maça görmedin?"

"Görmedim."

"Tamam, pazar günü sabahtan arabaları yıkırız, sonra Kemal Abi'den izin aldık mı, dosdoğru maça."

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş, o güne dek hiç futbol maçı görmemişti. Merak etmeye başladı. Hasan'a soruyordu, ama Hasan:

"Gidince görürsün canım," diyordu.

*

Ökkeş'le Hasan, o gün arabaları art arda yıkadılar. Biri arabayı yıkarken, öteki arabanın paspaslarını temizliyor, içinin camlarını siliyordu. Kemal Abi, bunların acele çalışmalarından kuşkulanmıştı. Onların yanına yaklaşarak:

"Ne o çocuklar?" dedi. "Vapur kaçır gibi böyle acele acele?"

Hasan:

"Hiç Kemal Abi," dedi.

"Hiç mi, bu acele ne Ökkeş?"

Ökkeş, gidecekleri yeri unutmuştu:

"Çama gideceğiz," dedi.

"Çama mı, ne çamı, ormana mı?"

"Bilmiyorum ki, Kemal Abi Hasan'la gideceğiz."

"Çam ağacına mı çıkacaksınız?"

Hasan gülüyordu... Kemal Abi sordu:

"Niye gülüyorsun Hasan?"

Hasan:

"Hiç," dedi, "Çama gülüyorum. Ökkeş maça gideceğiz demek istiyor da..."

Kemal Abi gülmeye başladı:

"Nereye Ökkeş?" diye sordu.

"Çam, yani maç Kemal Abi... Tabii siz izin verirseniz."

ÖKKEŞ MAÇTA

Kemal Abi:

"Verdim gitti," dedi.

Kemal Abi, böyle der de Ökkeş'le Hasan'ın elleri ne olur? Makine olur makine... Arabanın birini hemen yıkadılar. Hasan onu, yan tarafa çekti. Ökkeş, öteki arabayı yaklaştırdı. Birlikte çalışıyorlardı.

"Hasan, kova..."

"Ahacık."

"Getir temizleme sıvısını."

"Ahacık."

"Karıştır."

"Çorba bile yaparım."

Hortum, bez, gıcıır gıcıır sesler... Pat pat, paspas temizlemeler.

"Hasan sen nikelajları parlat, ben lastikleri..."

Ökkeş, lastikleri siliyor, Hasan jant kapaklarını. Haydi bakalım, o araba da hazır. Peki başka araba var mı? Başka araba yok.

Ökkeş:

"Kemal Abi tamam," dedi. "Biz gidiyoruz."

"Güle güle çocuklar!"

Şanstan, arabalarından biri stadyumdan tarafa gidiyordu. Böylece yolun yarısına gittiler. Oradan o tarafa da koşarak gittiler. Maçın başlamasına daha çok vardı. Hasan, biletleri açık tribünden aldı. Ökkeş'e:

"Açık tribün," dedi.

"Dürbün mü?"

"Tribün. Orada oturacağız."

"Amanin o kadar parayı oturmak için mi verdik?"

ÖKKEŞ MAÇTA

“Yok canım, önümüzde maç yapacaklar ya?”

“Böyle ev gibi şey mi?”

“Yok canım, top oynayacaklar.”

“Abooov! O kadar parayı o top oynayanları görmek için mi verdik?”

“Elbette.”

“Peki izleyeceğiz de ne olacak?”

“Heyecanlanacağız?”

“Heyecan mı? Çık bir duvarın üzerinde yürü canın heyecanlanmak istiyorsa...”

Hasan güldü:

“Sen şimdi içeride gör,” dedi.

Ökkeş’in hiç akli yatmamıştı. Maçın bu kadar pahalı olduğunu bilmiyordu. Şöyle bir hesapladı:

“Amanın, dört araba yıkama parası,” dedi. “Köfte verecekler mi içeride?”

“Ne köftesi?”

“Kebab verecekler mi?”

“Yok canım, hiçbir şey vermeyecekler...”

Ökkeş ağlar gibi oldu:

“Peki madem köfte yok, kebab yok, biz o kadar parayı niye verdik?”

Ökkeş böyle sordu, ama içeriye girenlere bakınca, içinden:

“Elbette var bir şeyler,” dedi. “Yoksa şu emmilere bak, kocaman kocaman kırıvatlı emmiler. Boşuna gelmez bunlar.”

İçeri girdiler. Girmesiyle birlikte Ökkeş:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Uy anam uy!” dedi. “Hasan bu adamlar dayak zoruyla mı buraya toplandılar?”

“Niye dayak zoruyla olsun canım?”

“Çok da...”

“Hepsi de maçı izlemeye geldiler. Bugünkü maç çok önemli bir maç... Haydi yürü, bir yer bulalım kendimize...”

Açık tribün, kapalı tribün, her yer insanla doluydu. Ökkeş inanamıyordu, bunca insan mutlaka bir şey için toplanmışlardı buraya. Yoksa, bir top oyunu için toplanmazlardı. Belki de çok iyi bir ayı oynatan vardı, millet onu izleyecekti. Çünkü bir keresinde Ökkeş, İstanbul’daki kapıcı dayısının yanına gittiğinde ayının oynadığını görmüştü de, çok hoşuna gitmişti.

Bir yere oturdular. Tüm millette bir heyecan vardı. Arada börek satanlar, su satanlar dolaşıyorlardı.

“Haydi su var, börek var...”

Ökkeş, Hasan’a:

“E,” dedi. “Bu boşluğu izlemeye mi geldik biz?”

“Bekle, şimdi maç başlar. Önce hakemler çıkar.”

“Mahkeme mi olacak?”

“Hayır, o hâkim, bu hakem... Hakem maçı yönetir.”

Ökkeş’in hiç akli ermemişti. Nasıl bir oyun olacaktı, kimler oynayacaktı?

Az sonra, önde hakemler, ardından iki takımın futbolcuları çıktılar. Millet:

“Ya ya ya, şa şa şa!” diye bağıırıyordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş:

"Hasan n'oldu bu millete?" dedi.

"Takımlar çıkıyor ya..."

"Amanin alttan geliyorlar, kuyudan çıkıyorlar diye mi bağıyorlar?"

"Yok canım, dur bekle..."

Hakem ortaya geçti, yazı turasını attı, düdüğü ve maç başladı. Futbolcular koşmaya başladılar.

Ökkeş bağırdı:

"Niye koşuyorlar bunlar Hasan?"

"Baksana topun ardından..."

"O bir topun ardından mı?"

"Evet."

"Vah vah! Koca koca adamlar, bir topun ardından sen kapacaksın, ben kapacağım diye koşuyorlar ha, her biri kendine bir top alıp oynasa olmuyor mu?"

Hasan:

"Bak Ökkeş," dedi. "Şimdi şu taraftakiler bir başka takım, bu yandakiler başka bir takım. Bu taraf topu tutacak, şuradaki kaleye sokmaya çalışacak."

"Su kalesi mi?"

"Yok, taş kalesi... Baksana canım, şu hani görüyorsun, orada bir adam bekliyor ya..."

"Haa gördüm. Ben de, "O adam deli mi, kendi kendine orada hoplayıp zıplıyor" diyordum..."

"Hah, işte, o adam kaleyi bekliyor, görevi topu kaleye sokmamak."

"Sokarsa ne olur?"

ÖKKEŞ MAÇTA

ÖKKEŞ MAÇTA

“Buralar yıkılır!”

“Amanin yoksa o oynadıkları top değil de bomba mı?”

“Ne bombası?”

“Sen buralar yıkılır dedin ya?”

“Canım, gol girince millet ayağa kalkar, alkışlar, bağırır, çağırır...”

“Neye?”

“Heyecandan...”

Hasan:

“Dur bak, izle biraz daha, sen de heyecanlanırsın.”

Ökkeş hiç heyecanlanmıyordu. Aksine onca insanın bir top ardından koşması bunca insanın da onları izlemesi gülünç geliyordu.

Arkadaki şişman bir adam, avazı çıktığı kadar:

“Vur vur vur!” diye bağırıyordu.

Böyle bağırıyordu, ama vur vur vur! derken, Ökkeş’in ardına tekmeleri indiriyordu. Ökkeş bir sabretti, iki sabretti.

“Emmi,” dedi, “Vur vur diyorsun, benim ardıma tekmeleri indiriyorsun...”

Adam:

“Ay kusura bakma evladım, öyle heyecanlandım ki,” dedi.

Seyirciler bağırıyorlar, “ya ya ya, şa şa şa!” diyorlardı. Ökkeş bağırarlara bakıyor, ne olduğunu anlamıyordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

Şak diye ensesinde bir tokat şakladı. Ökkeş havaya fırladı.

“Amanin!” diye bağırdı.

Geriye döndü. Yine o şişman adam.

“Emmi niye vurdun?” dedi.

Adam, ne yaptığının farkında bile değildi:

“Sana mı vurdum evladım?” dedi.

“Hem öyle bir şaplattın ki emmi...”

“Hiç farkında değilim evladım, ben hakeme vuruyorum sandım. Sen de az önce gözünle gördün ya haksızlığı, oradaki faulü görmedi.”

“Faul Emmiyi mi?”

“Yoo şey oldu, faul oldu...”

Ökkeş anlamadı. Bu arada tüm stad sanki ayağa kalktı, hep bir ağızdan:

“Gooooo!” diye bağırdılar.

Ökkeş, içinden:

“Tamam,” dedi. “Millet oynatıyor...”

Geriye döndü baktı, şişman adam ağlıyordu. Hem ağlıyor:

“Olur mu Mehmet olur mu, yenir mi o?” diyordu.

Adam, dizlerine vuruyordu:

“Ahh ahh! Yenir mi be Mehmet yenir mi?” diyor, gözyaşlarını döküyordu.

Ökkeş’in bayağı yüreğine dokunmuştu. İyice geriye döndü:

“Ağlama be emmi, baklava bitmedi, gene alırsınız,” diyordu.

Adam dövünüyor:

ÖKKEŞ MAÇTA

"Ben artık mahallenin yüzüne nasıl bakarım?" diyordu.

Ökkeş şaşmıştı. Bu adamın bir derdi vardı. Hasan'a sordu:

"Bu emmi niye ağlıyor?"

Hasan, çok yavaş bir sesle:

"Tuttuğu takım gol yedi," dedi.

Ökkeş, adamın eline baktı. Adamın bir şey tuttuğu yoktu. Fısıltıyla:

"Buraya takım diye birini getirmiş, o bu emminin bir şeyini mi yemiş?" dedi.

"Yok canım, şimdi emmi bu tarafı tutuyor, bu taraf da gol yiyince..."

"Doğrusu bir şey anlamadım..."

Maç yine başlamıştı. Futbolcular koşuyorlardı. Az önce ağlayan şişman adam, gözyaşını silmiş, sanki az önce ağlayan kendisi değilmiş gibi, bağırıyordu:

"Ha ha ha, sür ha sür ha, sür ha!"

Adamın ayağı oynamaya başlayınca Ökkeş tekme yiyeceğini anladı. Yan tarafa çekilince, tekme gitti başka bir adamın ardına yapıştı. Adam birden ayağa kalkarak, şişman adamın yakasını tuttu:

"Ne vuruyorsun arkadaş?" dedi.

Adam çok nazikti:

"Yok kardeşim, ben sana vurmam ki," dedi.

"Vurdun."

"Yok kardeşim, vurmam."

Vurdun, vurmamın, araya adamlar girmese belki kavgaya çıkabilirdi. Oysa ne tekme yiyecek adam, ne

ÖKKEŞ MAÇTA

de tekme atan şişman adam hiç de kavgacı insanlara benzemiyorlardı.

Hasan, kendini kaptırmış maçı izliyordu. Ama Ökkeş bu top oyunundan hiçbir şey anlamamıştı. Onun için sahaya değil, insanlara bakıyordu. Bazı insanlar, hakeme kızıyor, bağırıyorlardı. Bazıları da kendi takımlarına moral vermek için boğazları yırtılınca dek bağırıyorlardı. Ökkeş şaşıyordu:

"Bunca kocaman adam, bunca akılı başında kravatlı adam, şaşılacak şey," diyordu.

Biri, kaynana zırlıtısı çıkarmış, onu döndürüyordu. Biri de eline saksofon almış, onu öttürüyordu. Ökkeş, insanların niçin bu denli heyecanlandıklarına, böyle garip hareketler yaptıklarına bir türlü akıl erdiremiyordu...

Oradaki insanların tümü, bir kez daha:

"Gol!" diye bağırıyorlar.

Ökkeş, arkasına dönüp baktı. Deminki şişman adam, o kocaman başı, o kocaman yaşıyla göbek atıyordu. Hem de nasıl göbek atmak, Ökkeş, akıl erdiremiyordu. Bu şişman adam, az önce, daha yirmi dakika önce, hüngür hüngür ağlıyordu. Şimdiyse, göbek atıyor, türküler çağırıyordu. Ökkeş dayanamadı, sordu:

"N'oldu emmi?"

"Bir bir oldu..."

Ökkeş anlamamıştı:

"Bir bir mi oldu emmi?"

ÖKKEŞ MAÇTA

"Evet bir bir oldu. Haydi yavrum yandan yandan."

Adam hâlâ oynuyordu. Maç başlamıştı. Arkada oturmakta olanlar adama:

"Otur!" diye bağırdılar.

Adam oturmuyor, oynuyordu. Sonunda arkadan biri geldi, adamın omzundan iterek oturttu. Adam oturdu, ama çok sevinçliydi. Cebinden çıkardığı fısıktık içini ona buna dağıtıyordu. Bir avuç da Ökkeş'e verdi. Ökkeş şaşkın, Hasan'a sordu:

"Herhalde bu emmiye bir şeyler oldu," dedi.

Adam oturduğu yerde oturamıyordu. Kalkıyor:

"Yaşaaa!" diye bağıırıyordu.

Bir ara Ökkeş'in üzerinden bir şişe uçtu. Ökkeş:

"Amanin Hasan," dedi, "Kafamın üzerinden bir şey uçtu..."

"Şişedir."

"Şişe mi, niye atıyorlar?"

"Sahaya atıyorlar."

"Niye atıyorlar?"

"Hakeme kızıyorlar."

"Şu kara donluya mı?"

"Hııı..."

"Ama ayıp değil mi?"

Şimdi stadın karşı tarafındakiler, bu tarafındakilere bağııyorlardı. İki taraf sanki birbirleriyle kavga ediyorlardı. Ökkeş şaşkın, bir kendi tarafına bir karşı tarafa bakıyordu.

"Hasan n'olacak?"

ÖKKEŞ MAÇTA

"Galiba kavga çıkacak."

"Kavga mı, niye?"

"Karşı taraf şu takımı, bu taraf da şu takımı tutuyor."

"Biz nereyi tutuyoruz Hasan?"

"Bu tarafın tuttuğu takımı."

Ökkeş durdu, bağırıp çağıranlara baktı, fısıltıyla:

"Hasan kalk gidelim, ben hiç sevmedim bunu..."

"Dur bekle canım, kavga olmaz..."

Ökkeş şaşıyordu. Bunca akıllı uslu adamlar, bir top oyunu için birbirleriyle mi kavga edeceklerdi?

Fısıltıyla:

"Pekmezi akıtmayalım Hasan," dedi.

"Akmaz canım, bekle..."

Az sonra yine millet:

"Gool!" diye ayağa kalkınca, Ökkeş şişman adama baktı. Şişman adam yine dizlerine vura vura ağlamaya başlamıştı.

"Yenir mi o Mehmet yenir mi?" diyor, dizlerine vuruyor, ağlıyordu.

Ökkeş, fısıltıyla Hasan'a:

"Sen ne dersen de, bu emmi deli," dedi.

"Hiç deli olur mu, baksana takımımız gol yedi..."

"Bizim takım mı?"

"Bizim takım ya..."

"Ağlayalım mı şimdi yani?"

"Ağlayalım ya..."

Ökkeş:

"Yoo, ben ağlamam. Çünkü ağlayasım yok."

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş ağlayacağına, oradan bir börek aldı ve yemeye başladı. Hiç sevmemişti bu maç dedikleri şeyi. Hatta kendi kendine:

“Durakta kalsaydım, şimdi iki araba yıkamıştım,” dedi. Ama Hasan’ı düşündü. Buraya gelmelerini o istemişti. Hasan onun için baraja dek gitmiş, ona bisiklete binmeyi öğretmişti. Bundan sonra Hasan, “Maça gidelim,” derse, ona maçı sevmediğini bir daha gitmeyeceğini söyleyecekti. Üstelik, şişman adamın ardına indirdiği tekmenin yerleri ayağa kalkınca ağrımaya başlamıştı.

“Emmi be,” dedi. “Arkam ağrımış...”

Adam, altındaki naylon minderi Ökkeş’in yüzüne bakmadan altından çektii ve uzattı:

“Al otur evladım,” dedi.

Ökkeş teşekkür etti. Böreğini yiyordu. Canı su istedi, az ötede satılan sudan aldı içti. Tam şişenin yarısına gelmişti ki, buldukları yer oynadı sanki...

“Gool!” diye bağırıyorlardı.

Haydi bağırırsalar neyse, şakadan, herkes birbirini yumrukluyordu. Adamın biri, başka bir adamın omzuna çıkmış hopluyor, zıplıyordu. Gerçi bu arada Ökkeş’in de böğrüne bir yumruk inmişti, ama yumruğun nereden geldiğini bilememiştir. Koskoca tribün, sanki bir can olmuş, bir kol olmuş, oynayıp duruyordu. Karşı tribünden:

“Yuuuuh!” sesleri geliyordu.

Hayır, hayır, Ökkeş hiç sevmemi bunları. O, dışarıya çiksa daha iyi olacaktı. Ama Hasan orada oturu-

ÖKKEŞ MAÇTA

yordu. Hasan'ın yanına yaklaştı. Fısıltıyla:

"Hasan," dedi. "Ben çıkıyorum."

"Sahaya mı?"

"Ne sahası yahu, dışarıya. Sevmedim ben."

"Bu şişman adamı mı?"

"Yok canım, maç dedikleri şeyi..."

Hasan'ın sesi kısılmıştı. Ne kadar yüksek konuşmak istese, sesi çıkmıyordu. Ökkeş sordu:

"N'oldu sesine?"

"Bağıra bağıra oldu."

"Niye bağırdın ki?"

"Yaşa varol! diye bağırdım."

"Kime?"

"Bizim takıma."

"İyi sen bağır, ben dışarıda seni beklerim."

Ökkeş, verdiği paraya çok üzüldü, dışarıya çıktı. Oh! Oranın havasından kurtulunca çok sevinmişti. Kapıya yakın ağaçların üzerinde bir yığın çocuk vardı. Bu çocuklar paraları olmadığı için içeriye girememişler, bu ağaçların üstüne çıkmışlardı. Oradan bile bağıryorlar, hoplayıp zıplıyorlardı.

İleride iki çocuk uçurtma uçuruyordu. Ökkeş onların yanına yaklaştı. Biri kendi yaşında vardı:

"Siz maçı sevmiyor musunuz?" diye sordu.

Çocuklar:

"Hayır, sevmiyoruz, biz uçurtma uçurmayı daha çok seviyoruz," dediler.

Ökkeş, onların yanında fazla durmadı. Bir kez uçurtmayı uçurayım dedi, ama çocuklar vermediler.

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş kapıya geldi, maçın bitip bitmediğini sordu. Kapıdaki adam:

“Az kaldı,” dedi.

Ökkeş, içinden, Hasan’ı boşuna beklediğini düşündü. O çıksa bile, birbirlerini göremeyeceklerdi. Onun için Ökkeş evin yolunu tuttu. Cadde boyunca yürümeye başladı. İki yanlı bir yığın gazino vardı. Burada insanlar oturmuşlar, bir şeyler yiyip içiyorlardı.

Ninesine satıcılardan cennet elması aldı. Ninesi çok sevmişti bunu... Hasan acaba kızacak mıydı? “Ama söyledim Hasan’a. Birbirimizi bulamayacaktık zaten,” dedi.

Kese kâğıdının içinde dört tane cennet elması, dörtyol ağzını geçti. Tepebağ’ı tırmanırken, sağlı solu oyuncakçı dükkânları vardı. Dükkânın birinde çok güzel bir taksi vardı. Ama çok pahalıydı. Adam söylediğine göre elektrikle çalışıyordu. İçine pili takıyordun, sonra düğmesine bastın mı, otomobil kendi kendine vız! diye gidiyordu, ama o çok pahalıydı. Babası ev yapacaklarını söylemişti. Ev çok paraydı. Bu bakımdan para biriktirmeleri gerekiyordu.

Dükkânları izledi, sonra yürümeye başladı. Sokaklarına girdi. Bir yığın küçük çocuk sokakta oynuyorlardı. Bazıları Ökkeş’i tanıyordu. O geçerken:

“Ökkeş Abi,” diyorlardı.

Ökkeş avluya vardı. Odalarına geldi. Ninesi yemeği hazırlamıştı. Hem de Ökkeş’in en sevdiği şey, ayrınlı çorba... Üzerine de bolca nane kondu muy-

ÖKKEŞ MAÇTA

du, ayrılanı çorbanın tadına doyum olmazdı. Ama Ökkeş içinden:

“Keşke et olsaydı,” dedi. Çünkü gelirken yolda burnuna kebab kokusu gelmişti.

Ökkeş, ninesine:

“Nene, ben maçı hiç sevmedim,” dedi. “Ben deyim beş köy halkı, sen de on köy halkı bir araya gelmişler, bangır bangır bağırıyorlar. Bir topun ardından da yirmi kişi koşuyordu, ha sen kaptın, ha ben kaptım... Hiç mi hiç sevmedim.”

Az sonra Hasan geldi. Maçın gerisini Ökkeş’e iştahlı iştahlı anlatıyordu. Ökkeş sordu:

“O şişman emmi ne oldu?”

“Sorma, iki gol daha yiyince adam ağlaya ağlaya evinin yolunu tuttu.”

*

Dört günden beri yağmur yağıyordu. Hava şöyle bir saat kadar açıyor, ondan sonra kapanıyordu. Avlunun çocukları avluya çıkamadıkları için odalarında bağıra çağıra türküler söylüyorlardı.

Böyle yağmurlu günlerde Ökkeş’le Hasan’ın işi de çok oluyordu. Durak arabalarının her zaman pırıl pırıl olması gerekliydi. Arabalar pırıl pırıl olmayınca müşteriler beğenmiyorlardı. Onun için Ökkeş’le Hasan durup dinlenmeden araba yıkıyorlardı. Bir taksi, beş kez sefere çıktıktan sonra mutlaka yıkanması gerekiyordu. Hiç dinlenecek zaman bulamıyorlardı. Bazen çok üşüdüklerinde cam bölmeli yere gidip ısıyorlardı, ama az sonra çıkmaları gerekiyordu.

Çünkü, iki taksi yıkanmak için arka arkaya geçmiş oluyordu.

İşte Hasan böyle acele acele bir arabanın ön tamponlarını yıkayıp silerken, şoförlerden Selim Abi, geri geri gelirken Hasan'ın bacaklarını, iki taksi arasında sıkıştırdı. O sırada Ökkeş, başka bir taksinin paspaslarını temizliyordu. Hasan'ın sesini duyunca oraya koştu.

Hasan:

"Anacığım!" diye bağırmıştı.

Sonra da oracığa yıkılmıştı. Ökkeş, Hasan'ı koldundan yakaladı, kaldırmaya çalıştı, ama Hasan'ın bacakları bükülüverdi. Ökkeş, Hasan'ın yanağını okşuyor.

"Ne oldu Hasan, söyle Hasan," diye bağıırıyordu, ama Hasan yanıt vermiyordu. Dizinin altından bir kan ayaklarına doğru akıyordu. İlk şaşkınlık geçtikten sonra, şoför Selim, hemen Hasan'ı arabasına aldı ve hastaneye götürdü. Ökkeş çok şaşkıındı. Ne yapacağını bilemiyordu. Taksinin ardından, elinde bir bez bakmış kalmıştı. Ondan sonra canı ne paspas yıkamak istemiş, ne de araba silmek istemişti. Şoför Selim'le birlikte giden Hamza'yı beklemişti. Hamza gelir gelmez koştu:

"Ne olmuş Hamza Abi?" dedi.

"Galiba Hasan'ın iki bacağı birden kırılmış..."

Ökkeş ağlamaya başladı. Çok sevdiği arkadaşının bacakları kırılmıştı. Ne kötüydü yarabbim! Kemal Abi, Ökkeş'in yanına yaklaştı:

"Ağlama canım, belki kırılmamış, incinmiştir."

Ökkeş:

"Ben gideyim Kemal Abi, Esmeyze'ye haber vereyim," dedi.

"Ha iyi olur ya, unuttuk..."

Ökkeş uçtu. Oysa Kemal Abi onu bir taksiyle gönderecekti, ama Ökkeş uçup gitmişti. Hem ağlıyor, hem de koşuyordu. Eve yaklaştığında, böyle sulu gözlerle Esmeyze'nin yanına varırsa, kadının birden heyecanlanacağını düşünerek gözyaşlarını sildi, adımlarını yavaşlattı. Kendi sokaklarına girdiğinde, sanki akşam olmuş da, işten dönüyormuş gibi, hiç acelesi olmayan bir insan pozundaydı. Avluya vardı. Ninesinin yanına gitti.

"Nene, Hasan'ı taksi çiğnedi," dedi.

Nine:

"Nee?" diye bağırdı.

"Galiba iki bacağı da kırılmış..."

"Vah yavrum..."

"Şimdi ben anasına ne diyeceğim?"

"Vah yavrum vah! Babası da hastaydı kaç gündür, vah yavrum vah! Vah yavrum vah!"

Ökkeş, Hasanların odasına gitti. Hasan'ın babası yatıyordu. Esmeyze odanın kapısının dibindeki boşlukta çamaşır yıkıyordu.

"Hoş geldin Ökkeş," dedi. "Erken gelmişsin..."

"Şey için geldim teyze..."

"Hasan niye gelmedi?"

Ökkeş söyleyemiyordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

"Hasan niye gelmedi?"

"Şey Emme Teyze, hiç korkma, taksi geri geri gelirken Hasan'a çarptı, onu hastaneye götürdüler."

Kadının elindeki çamaşır öylece kaldı. Babası, yatağında doğruldu. Babası:

"Eee?" dedi.

Esmeyze Teyze ağlamaya başlamıştı.

"Çok mu kötü Ökkeş?" dedi.

"Yok canım, çok fena değil. Ben geldim ki eve, seni hastaneye götürüyüm..."

Esmeyze Teyze, dizlerine vurmaya, ağlamaya:

"Vah yavrum, vah Hasanım!" demeye başladı.

Ayakkabılarını ayağına geçirdi. Babası şöyle bir davrandı, ama hasta olduğu için kendinde güç bulamadı. Ökkeş, Hasan'ın küçük kardeşini ninesinin yanına bıraktı. Esmeyze Teyze'yle yola çıktılar.

Taş köprüyü geçtiler. Sanki yürümüyorlar, koşuyorlardı. Ökkeş de, Esmeyze Teyze de bir an önce Hasan'ı görmek, ne olduğunu anlamak istiyorlardı. Hastane kapısına vardıklarında, kapıda bir yığın insan vardı. Esmeyze Teyze:

"Ökkeş kurban, ben hiç bilmem buraları, sen Hasanımı bul, beni de yanına götür," dedi.

Ökkeş, kapıya yaklaştı. Kapıda, pos bıyıklı bir adam oturuyordu. Ökkeş'e:

"Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Kardeşimi taksi çiğnedi, ona bakmaya..."

Adam:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Ha, o zaman bu kapıdan değil, şu yandaki kapıdan gireceksin, hariciye koğuşu orada,” dedi.

Ökkeş, o tarafa yöneldi. Ardı sıra Esmeyze de geliyordu. O köydeki, o İstanbul’daki Ökkeş gitmiş, artık onun yerine iş bitiren, iş bilen Ökkeş gelmişti. Sanki yıllardır bu hastaneye girer çıkarmış gibi, o kapıya doğru acele acele gidiyordu. O kapının önünde bir hastabakıcı duruyordu.

Ona yaklaştı:

“Emmi,” dedi. “Benim kardeşim Hasan var. Hasan’ı taksi çiğnedi, alıp buraya getirdiler. Şimdi ben onu arıyorum.”

Adam:

“Eh bir bakalım şu kapıdan,” dedi. “Oradan yukarıya çıkar, sorarsın.”

Esmeyze orada ağlayarak bekliyordu. Ökkeş, hastabakıcının gösterdiği kapıdan içeri girdi. Hastanenin kokusu bir tuhaftı. Adam kendisine, “Yukarıya çık,” demişti. Ökkeş merdivenden tırmandı, tam yukarıya varmıştı ki, elinde tepsi gibi bir şey tutan hemşire Ökkeş’e kızdı:

“Ne arıyorsun sen burada?”

“Hasan’ı arıyorum abla...”

Hemşire daha çok kızdı:

“Hasan’ı ameliyathanede mi arıyorsun?”

“Anlamadım abla...”

“Haydi in bakalım aşıya, burası ameliyathaneye gider...”

Ökkeş aşağıya indi. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Esmeyze dışarıda ağlıyordu. Hasan'ı bir an önce bulmalı, Esmeyze'yi Hasan'ın yanına götürmeliydi. Aşağıya bir merdiven iniyordu. Ökkeş, o merdivenden inmeye başladı. İndikçe sıcaklık artıyordu. İndi sonra uzun bir koridorda yürüdü. Çift kanatlı bir kapı vardı. Tuttu, bu kapıyı açtı. Burası hastanenin mutfağıydı. İki aşçı başlarına kocaman kocaman beyaz şapkalar geçirmişler, kocaman kazanları kepeçlerle karıştırıyorlardı. Ökkeş şaşkınlıkla:

"Doktor Emmi," dedi.

Aşçılardan şişman olanı geriye döndü:

"Allah Allah! Burası yolgeçen hanı oldu," dedi.

"Ne işin var oğlum senin mutfakta?"

"Hasan'ı arıyorum doktor emmi."

Aşçı yanındakine dönüp:

"Bak bak çocuk bana ne diyor?" dedi. "De bakalım oğlum ben neyim?"

"Doktor Emmi..."

Doktor denilmesi aşçının hoşuna gitti...

"Şimdi sen Hasan'ı arıyorsun ha?"

"Evet emmi."

"Sana Hasan mutfakta mı dediler?"

"Yoo, Hasan'ın ayağını taksi ezdi de..."

"O zaman sen hariciyeye gideceksin oğlum."

"Bilmiyorum ki emmi..."

"Şimdi bu kapıdan çıkarsın. Sola dönersin. Orada bir merdiven var, oradan yukarı çıkarsın, karşına kocaman bir koridor gelir. O koridoru tut git, koridor

ÖKKEŞ MAÇTA

bitince sağa bir kapı açılır, oradan yürü, ileride kocaman bir kapı göreceksin, işte senin Hasan oradadır.”

“Sağ ol doktor emmi!”

“Haydi bakalım sen de sağ ol...”

Ökkeş sola döndü, merdiveni çıktı. Koridoru geçti, bir kapı açtı. Kocaman kocaman çuvallar, makarnalar, ortasına da bir yaşlı adam oturmuş, önünde kâğıtlar, hesap yapıyordu. Ökkeş’in geldiğini görünce, başını kâğıtlardan kaldırıp gözlüğünü aşağı indirerek:

“Buyur bakalım delikanlı,” dedi.

“Hasan’ı arıyorum da...”

“Muhasebeci Hasan Bey’i mi?”

“Yok, araba yıkayıcı Hasan’ı...”

“Oğlum burada araba yıkayıcı Hasan yok, muhasebeci Hasan var, o da başhekimin yanına gitti.”

“Emmi, şimdi bu Hasan var ya, benim kardeşim, onu taksi çiğnedi, buraya getirdiler.”

Adam ayağa kalktı:

“Ha sen hariciye koğuşunu arıyorsun,” dedi.

“Şimdi buradan çık, karşıya git, sola dön, kocaman kapı, kapısında yazar.”

“Sağ ol emmi...”

Adam gözlüğünü indirdi, işine koyuldu. Ökkeş kapıyı yavaşça açtı, yavaşça kapadı. Sola döndü, kocaman bir kapının üzerinde “Hariciye Koğuşu” diye yazıyordu. İçeri girdi. Bir yığın hasta vardı. Kiminin ayağını, kiminin bacağını karyolanın yanına asmış-

ÖKKEŞ MAÇTA

lardı. Bir hastabakıcı, hastanın birinin başında, onun yastığını düzeltiyordu.

Kapının yanındaki ilk hastaya:

“Emmi, Hasan’ı gördün mü?” dedi.

“Hangi Hasan oğlum?”

“Benim kadar Hasan, taksi çarptı da...”

“Ha şu sabahleyin gelen... Na bak, köşede yatıyor.”

Ökkeş, Hasan’ın yanına koştu.

Hasan gözlerini açtı. Gözünden iri bir damla yaş, yanağına aktı. Ökkeş arkadaşının boynuna dolandı:

“Fena değilsin ya?” dedi.

Hasan ağlıyordu. Ökkeş’in elini sımsıkı tutmuş, bir yandan ağlıyor, bir yandan da:

“Bir daha yürüyemeyeceğim,” diyordu.

Ökkeş korktu, yoksa Hasan’ın ayağını mı keseceklerdi?

“Yok Hasan,” dedi. “Yürüyeceksin. Birlikte yine baraja gideceğiz, maça gideceğiz.”

“Yok yok, gidemeyeceğiz.”

Hasan ağlıyordu. Ökkeş de ağlamaya başladı. Ne kadar zamandır, içtikleri su ayrı gitmiyordu. Birbirlerini bir gün görmeseler sanki deli oluyorlardı.

Hasan:

“Anam,” dedi. “Anamın haberi oldu mu?”

Ökkeş, bir anda unutmuştu:

“Anan aşağıda,” dedi. “Ben seni bulmak için geldim. Şimdi gidip Esmeye Teyze’yi getireceğim...”

ÖKKEŞ MAÇTA

Ökkeş koğuştan çıktı. İçi burkulmuştu. Ağlıyordu. Merdivenleri indi. Yine yaşlı gözlerle Esmey Teyze'nin yanına gitmemek için, aşağıdaki koridorda durdu, iyice ağladı, gözyaşlarını sildi. Geçtiği yerleri iyi izliyordu. Bahçeye çıktı. Esmey Teyze, Ökkeş'i görünce yanına geldi:

"Buldun mu?" diye sordu.

"Buldum."

"Nasıl?"

"İyi. Bir şeyi yok."

Ama Ökkeş hıçkırıyordu. Esmey Teyze, Ökkeş'i tuttu:

"Yoksa fena mı?" dedi.

Ökkeş:

"Yok Esmey Teyze," dedi. "Onu hastanede görünce, birden..."

Ağlamaya başladı. Şimdi Esmey Teyze'siyle merdivenleri çıkıyor, koridorları geçiyordu.

Koğuşun kapısına gelmişlerdi.

Ökkeş:

"Burası," dedi.

İçeriye girdiler. Hastabakıcı, şimdi başka bir hastanın yanındaydı, onun yarasını açmış, pansuman ediyordu. Esmey Teyze, Hasan'ın yanına varınca oğlunun elini tuttu, göğsüne götürdü, kısıp kısıp ağlayarak:

"Oğlum, Hasanım, yavrum!" diyordu.

Ökkeş de Hasan'ın ayakucuna geçmiş oradan arkadaşına bakıyordu. Biraz sonra bir doktor, elinde

ÖKKEŞ MAÇTA

bir filmle koğuşa girdi. Doğruca Hasan'ın yanına geldi. Ökkeş'le Esmeye:

"Siz kimsiniz?" dedi.

Ökkeş:

"Ben arkadaşımı, bu da anası," dedi.

"Şöyle çekilin bakalım!"

Ökkeş'le Esmeye Teyze yana çekildiler. Doktor Hasan'ın bacağını baştan kontrol etti. Sonra filmi ışığa tutarak baktı:

"Merak edilecek bir şey yok," dedi. "Bacağının biri kırılmış."

Ökkeş sevindi. Ama Esmeye Teyze sevinmedi. Oğlunu o durumda görmek, ona çok acı geliyordu...

Doktor çıktı gitti. Ökkeş'le Esmeye Teyze, yine Hasan'ın başucuna geldiler. Ama çok durmadılar. Çünkü bir sedyeli araba getirdiler, Hasan'ı içine koyup götürdüler. Hastabakıcı:

"Boşuna beklemeyin," dedi. "Haydi bakalım, yarın görüşme zamanında gelir görürsünüz."

Esmeye Teyze, bir türlü koğuştan dışarı çıkamıyordu. Sanki mihlanmış gibi, az önce oğlunu çıkarıp götürdükleri kocaman kapıya bakıyordu. Ökkeş, Esmeye Teyze'nin elinden tuttu:

"Haydi Esmeye Teyze," dedi. "Yarın geliriz."

Bahçeye çıktılar. Artık o kendi sokaklarına giden yol, kim bilir onlara ne uzun gelecekti? Esmeye Teyze, dönüp dönüp ardındaki hastane binasına bakıyordu. Bu binanın içinde yavrusu vardı, bacağı kırılmıştı, kim bilir şimdi ne acılar çekiyordu.

Ökkeş, geç vakit durağa gittiğinde, Kemal Abi'den öğrendi Hasan'ın bacağına alçıya alındığını. Kemal Abi, Ökkeş'in ne kadar üzüldüğünü bildiği için, ikide bir onun yanına geliyor.

"Doktora telefon ettim, yakında çıkar," diyordu.

Ama Ökkeş'in canı hiç iş yapmak istemiyordu. Hortum da ne ağırlaşmıştı bugün böyle. Sonra sular da ne soğuktu? Yok yok hayır, Ökkeş bugün hiç araba yıkayamayacaktı. Bunu anlayan Kemal Abi ona izin verdi.

Ökkeş, duraktan ne haftalık alırdı, ne de aylık. Yıkadığı arabanın sahibi, ona yıkama ücreti verirdi. Bugün de iki araba yıkamıştı. Eve gelince, bu yıkadığı iki arabanın parasını, Esmeye Teyze'ye verdi. Esmeye Teyze almak istemedi, ama Ökkeş üsteledi:

"Hasan benim kardeşim," dedi.

Bakkala gitti, ekmeklerini de aldı geldi. Hasan'ın babası Ökkeş'e soruyordu. Gerçi karısına da sormuştu, ama her şeyi ayrıntısıyla öğrenmeliydi. Şimdi Ökkeş'i soru yağmuruna tutuyordu:

"Neresi kırılmış?"

"Ne yapacaklarmış?"

"Ne zaman çıkaracaklarmış?"

Ökkeş, bu sorulara bir bir yanıt veriyordu. Hasan'ın babası, her yanıtta:

"Bak şu işe, bak şu işe," diyordu.

Akşam Ökkeş'in ninesi, babası, Esmeye Teyze'ye geçmiş olsuna geldiler. Epeyce oturdular. Kalkarken, Esmeye Teyze:

“Ökkeş yavrum, yarın birlikte gidelim,” dedi.

“Olur Esmeye Teyze.”

Ökkeş, öğleyin eve geldi. Esmeye Teyze’yle yola çıktılar. Çocuklar yine Ökkeş’in ninesinin yanındaydı. Yoldan bir kilo portakal aldı Ökkeş. Bunu Hasan’a götürecekti.

Koşuğa geldiklerinde, Hasan onları gülümseyerek karşıladı. Bacağına kocaman bir alçı yapmışlardı. Hasan’ın bacağı kütük gibi olmuş, hiç kıpırdamıyordu.

Esmeye Teyze oğluna sarıldı, ağladı. Hasan:

“Ağlama ana,” dedi. “Bir bacağımış. Sonra on beş güne dek çıkar, eve gelmişim. Şöyle kırk gün sonra da artık üzerine basabilmişim.”

Ökkeş bir portakal soydu. Hasan’a verdi. Hasan’ın benzi solmuştu. Portakalı yerken:

“Yine birlikte baraja gideceğiz. Ökkeş,” dedi.

Ökkeş güldü:

“Hem de bu kez ben götüreceğim seni,” dedi.

İkisi birden güldüler. Hasan:

“Ağlama ana,” dedi. “Bak iyiyim işte.”

Yanıdaki hastalardan biri:

“Çok iyi maşallah,” dedi. “Akşam biraz uyuyamadı, ama sonra uyudu. Bir ara kalktım, ona su verdim. Hiç merak etmeyin.”

Ökkeş, her gün görüşme zamanında hastaneye geldi. Bazı günler, dört çocuğu yüzünden Esmeye Teyze gelemeydi, ama Ökkeş hiç ara vermedi. Saat on dört oldu mu, elinde ya yarım kilo portakal ya yarım

ÖKKEŞ MAÇTA

kilo elma, Hasan'ın yanına geliyordu. Bu arada Kemal Abi, diğer şoförler de Hasan'ı yoklamaya gelmişlerdi. Ona kolonya getirmişlerdi. Hasan da bu kolonyaları, Ökkeş'le evlerine göndermişti.

Bir gün de Hasan'ın babası kendini iyi hissetmiş ve Ökkeş'le birlikte gelmişti.

Ökkeş, her gün kazandığının yarısını Esmeye Teyze'ye veriyordu. Esmeye Teyze:

"Sağ ol yavrum, sağ ol Ökkeşim! Oğlum senin gibi bir kardeş bulduğun için çok seviniyorum," diyordu.

Bazı günler, durakta kendine kebab alınca, Ökkeş bunun bir bölümünü, Hasan'ın küçük kardeşlerine getiriyordu.

Son gittiği gün, Hasan ona:

"Yarın çıkıyorum," dedi.

Ökkeş çok sevindi. Arkadaşına sarıldı.

Ökkeş o gün sevinçle eve gitti, sevinçle Esmeye Teyze'ye, Hasan'ın bir gün sonra çıkacağını söyledi. Esmeye Teyze çok sevindi. Artık Hasan'ın babası da iyi olmuştu. O da yarın fırına işe gidecekti.

Ökkeş, o sabah marangozun birine bir koltuk değneği yaptırdı. Öğleyin eve geldiğinde Hasanlara bıraktı. Esmeye Teyze'yle birlikte hastaneye gittiler. Selim Abi onları orada saat birde bekleyecekti, gerçekten tam saatinde geldi. Selim Abi, çıkarma işlemlerini yaparken Ökkeş Hasan'ı sırtına alıp ve bahçeye çıkardı. Taksi oradaydı. İçine bindirdi. Hasan çok seviniyordu. Çünkü günlerdir hastaneden bıkmıştı.

ÖKKEŞ MAÇTA

Kardeşlerini de çok özlemiştir. Selim Abi elinde kâğıtlar, Hasan'ı çıkarmak için kapıya yönelince, Ökkeş:

"Hasan arabada," dedi.

"Nasıl indirdiniz?"

Ökkeş:

"Ben," dedi. "Sırtıma alıp indirdim."

Esmeye Teyze çok seviniyordu. Öteki çocukları ufaktı. Kocasını da sık sık hasta oluyordu. Tek güvençesi Hasan'dı.

Eve geldiler. Ökkeş, yine Hasan'ı sırtına aldı, odaya getirdi. Küçük kardeşleri bayram yaptılar.

Hepsi yanına geliyor:

"Abi abi," diyorlardı.

Hasan, koltuk değneğini gördü:

"Bunu kim yaptırdı?" dedi.

Ökkeş:

"Ben," dedi. "Ama ileride gerekmeden kalmayacak."

Hasan kalkmak, odanın içinde koltuk değneğiyle dolaşmak istedi, ama annesi izin vermedi.

"Birkaç gün sonra," dedi.

O akşam Hasanların evinde sanki düğün şenliği vardı. Avlunun öteki kişileri de birer birer geliyorlar.

"Geçmiş olsun" diyorlar, biraz oturduktan sonra gidiyorlardı.

Hasan'ın kaç gündür yata yata canı sıkılmıştı. Koltuk değneğini orada gördükçe içi rahat etmiyor, bir an önce kalkıp yürümek istiyordu. Bir akşamüzeri. Ökkeş Hasan'ı koltuklarından tutarak kaldırdı. Eli-

ÖKKEŞ MAÇTA

ne koltuk değneğini verdi. Hasan karşıdan koltuk değneğine bakarken, sanki kalkar kalkmaz yürüyeceğini sanıyordu. Ancak hiç de öyle kolay olmadı. Çünkü uzun zamandır yattığından, ayakları bile açılmıyordu. Ökkeş'in yardımıyla avluda birkaç küçük adım attı. Yanında Ökkeş olmasa hemen düşerdi. Ama Ökkeş, onu sıkı sıkı tutmuştu.

Hasan:

"Yarın da biraz çalışırız."

O günden sonra bazen Esmeye Teyze bazen Ökkeş, Hasan'ı avluda yürütmeye çalıştılar. Nasıl Hasan ona bisikleti öğretirken:

"Gayret Ökkeş, haydi Ökkeş," diyorduysa, Ökkeş de şimdi Hasan'a:

"Haydi Hasan, yürüyeceksin Hasan, gayret Hasan," diyordu.

Bir gün aynı Hasan'ın bisiklet öğretirken yaptığı gibi Ökkeş Hasan'ı bırakıverdi. Hasan kendi kendine yürümüş, Ökkeşlerin odasının yanına dek gitmişti. O, Ökkeş'i ardında sanıyordu. Bir dönüp bakınca:

"Yürüdüm Ökkeş, yürüdüm, kendi kendime yürüdüm!" diye bağırdı.

Annesine seslendi:

"Aaaaa, gel bak!"

Annesi Esmeyi dışarıya çıkardı. Hasan, Ökkeşlerin kapısının önünde, tek ayağıyla, koltuk değneğinin yardımıyla kendi kapılarına dek geldi. Annesi bunu görünce çok mutlu oldu. Avludaki çocuklar da seviniler. Nine bile kapının önüne çıkmış:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Aferin oğlum Hasan,” demişti.

Bir gün sonra Hasan durağa geldi. Annesi, gitmesini çok söylemişti, ama Hasan da çok sıkılmıştı.

Annesiyle şöyle konuşmuşlardı:

“Ben durağa gidiyorum ana.”

“Oğlum karşıdan karşıya geçerken taksi filan çarpapar.”

“Yok ana, geçeceğim zaman birine söylerim.”

“Birkaç gün daha geçsin oğlum.”

“Bıktım ana.”

“Seni Ökkeş götürsün.”

“Yok, onlara sürpriz yapacağım ana.”

Hasan, değneğine dayana dayana yola çıktı. İyi-ce öğrenmişti koltuk değneğiyle yürümesini. Karşıdan karşıya geçerken, oradan geçen birine sesleniyor, rica ettiği kişi kendisini karşıya geçiriyordu.

Eskiden Hasan bu yolları kuş gibi uçar giderdi, ama şimdi evden çıkalı neredeyse bir saat olmuş, durağa varamamıştı. İçinden:

“Ayağım alçıdan çıksın, yine eskisi gibi koşa koşa giderim,” diyordu.

Durağa yaklaştıkça heyecanı artıyordu. Şimdi kim bilir oradaki şoförler, Ökkeş, Kemal Abi, duraktaki diğer şoförler onu nasıl karşılayacaklardı? Durağa iyice yaklaşmıştı, birden koltuk değneği kaydı. Ama oradan geçmekte olan biri hemen Hasan’ı koldundan yakaladı. Hasan çok korkmuştu, adama:

“Sağ ol emmi,” dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

ÖKKEŞ MAÇTA

Duraktan şoför Kadir arabasıyla çıktı, yanından geçti, ama Hasan'ı görmedi. Hasan, durağın kapısına geldi. Ökkeş araba yıkıyordu. Hortumu arabanın tepesine tutmuştu, deterjanlı suyun akmasına çalışıyordu. Hortumu bu yana çevirince, Hasan'ı gördü. Gözlerine inanamadı.

"Hasan!"

Koştı. Elinden tuttu. Bağırıldı:

"Hasan geldi."

"Hasan mı geldi?"

Şoförler, bir anda Hasan'ın etrafını sardılar. Ökkeş ona bir sandalye uzattı. Şoförler bir bir sormaya başladılar:

"Hoş geldin Hasan! Nasılsın Hasan?"

"Sağ olun, iyiyim."

Şoförlerden Hilmi, oradaki kişileri saydı, Ökkeş'e:

"Haydi bakalım, Hasan'ın gelmesi şerefine bize sekiz çay söyle de gel," dedi.

Hasan, buranın çayını çok özlemişti. Bambaşkadı durağın çayı. Ökkeş koşmuş, çayı söylemiş gelmişti. Duruyor duruyor:

"Nasıl geldin?" diyordu.

"Geldim işte..."

"Giderken birlikte gideriz."

Hasan'ın canı avluda, hastanede öyle çok sıkılmıştı ki...

"Elbette," dedi. "Bugün akşama dek buradayım."

ÖKKEŞ MAÇTA

Çaylar geldi. Hasan'ın çayının şekerini Ökkeş attı, Ökkeş karıştırdı. Uzattı. Hasan bir yudum çekti:

"Oh," dedi, "Çok özlemişim buranın çayını..."

Taksilerin biri gelip biri gidiyordu. Hasan'ın geldiğini gören şoförler:

"Ooo, Hasan hoş geldin," diyorlardı.

Hepsi de Hasan'a çay söylemek istiyorlardı. Ökkeş, Hasan'ın sandalyesini araba yıkadığı yere aldı. Ökkeş orada hem araba yıkıyor, hem de Hasan'la konuşuyordu. Öğle olunca, Ökkeş kazandığı parayla gitti ekmeğin arasına ciğer kebabı aldı geldi. Hasan'ın önüne bir sandalye daha koydu. Birlikte ciğer kebabını yediler.

Hasan'ın geldiğine en çok Kemal Abi sevindi. Durağa geldiğinde Hasan'la Ökkeş'i kebab yerlerken görünce:

"Oh oh, Hasanımız iyi olmuş, işine gelmiş," dedi.

Hasan'ı ayağa kaldırdı. Ayağına baktı. Şoför Selim, Hasan'a baktıkça başını çeviriyordu. Yaptığı kaza için çok üzülüyordu. Ökkeş'ten şoför Selim'in mahkemesinin devam ettiğini öğrendi. Kazada biraz da suç Hasan'daydı. Arabalar hep oraya yanaşırlardı. Fakat Hasan o gün tutmuş, orada başka bir arabayı yıkamak istemişti. Hasan o kadar iyi bir çocuktaki, şoför Selim'in üç çocuğu olduğunu, bu arabayı da taksitle aldığını biliyordu. Selim, onların yanına burma tatlısı alıp geldiğinde, Hasan:

"Çok üzülme Selim Abi," dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

Selim, içini çekerek:

“Ben senden üzgünüm Hasan,” dedi. “Seni günlerdir yatağa mıhladım, şimdi de seni böyle görünce...”

Hasan:

“İyi oldum artık. Baksanıza, tek başıma yürüebiliyorum

Hasan çok diretti, ama şoför Selim akşamüzeri Hasan’ı da Ökkeş’i de arabasına bindirdi ve evlerine getirdi.

Hasan, Ökkeş’in yaptığı iyilikleri hiç unutamıyordu. Ökkeş, her gün hastaneye gitmiş, arkadaşını yoklamıştı. Kazandığı paradan Hasan’ın annesine vermişti.

*

Hasan’ın ayağındaki alçı alındığı için, Ökkeş yine hastanenin bahçesindeydi. Şoför Selim de hastanenin dışında arabasıyla bekliyordu. Az sonra Ökkeş, Hasan’ı babasının yanında gördü. Hastaneden çıkıyorlardı. Koştı, arkadaşının koluna girdi. Hasan:

“Of be, dünya varmış,” diyordu. “O ayağımdaki ağırlıkla nasıl dolaşmışım ben... Doktor, dolaştığımı duyunca çok kızdı. Ayak alçılı dolaşılmazmış...”

Ökkeş sordu:

“Şimdi nasılsın?”

“Çok iyiyim. Ama doktor, bir zaman koşmamamı, ağır kaldırmamamı, bisiklete binmememi söyledi.”

Dışarı çıktılar. Şoför Selim arabasından indi. Hasan’ı öyle görünce çok sevindi.

ÖKKEŞ MAÇTA

“Hasan, seni böyle gördüm ya, ne ceza verirlerse versinler, artık üzülmem,” dedi.

Hasan:

“Ceza mı verecekler?” diye sordu.

Selim:

“Evet,” dedi. “Tehlikeli araç kullanmaktan, dik-katsizlikten...”

Hasan istemezdi Selim Abi’ye ceza verilmesini.

*

Hasan bir hafta evlerinde dinlendi, ondan sonra yine Ökkeş’le birlikte sabahları kalkıp durağa gelmeye başladı.

Bir akşam işlerini bitirmişler, evlerine gideceklerdi. Kemal Abi’ye:

“Allahaismarladık Kemal Abi!” dediler.

Durağın kapısında şoför Hilmi’nin arabası çalışıyordu. Şoför Hilmi, uzun yola gitmiş, henüz gelmişti. Geldiğini durağa haber verecek, sonra evine gidip dinlenecekti. Ökkeş’le Hasan’ın gittiklerini görünce:

“Çocuklar durun, ben de o yana gidiyorum,” dedi.

Ökkeş’le Hasan sevindiler. Hemen arabanın arka tarafına bindiler. Şoför Hilmi geldi, arabayı hareket ettirecekti ki, durağa iki kişi gelmişti. İlerideki bir köye gitmek istiyorlardı. Köy çok uzak değildi. Sekiz on kilometre ya vardı ya, yoktu. Durakta da hiç araba olmadığı için, Kemal Abi:

“Hilmi,” dedi. “Bu arkadaşları köye kadar götürü-ver...”

ÖKKEŞ MAÇTA

Hilmi hiç gitmek istemiyordu, ama ne yapsındı, durakta başka araba yoktu. Müşteriyi bekletmeye gelmezdi. Ökkeş'le Hasan inecek oldular, Hilmi:

"Oturun," dedi. "Gezmiş olursunuz."

Adamlar da bir şey demediler. İkisi de kırk, kırk beş yaşlarında vardı. Birinin yüzünde kocaman bir ben vardı. Adamın biri şoförün yanına oturdu, biri de arkaya, çocukların yanına geçti.

Öne oturan benli adam:

"Sür kardeşim," dedi.

Gerçekten şoför Hilmi çok yorgundu. Canı istemeye istemeye direksiyonu tutuyor, canı istemeye istemeye vitesi atıyordu. Ökkeş ve Hasan yakındaki bir köyü görecekleri için seviniyorlardı, ama Hilmi Abi'nin böyle yorgun yorgun araba kullanmasına da üzülüyorlardı.

Şehrin dışına çıktılar. Kuzeye doğru gidiyorlardı. Hava kararmıştı. Arabanın ışıkları yanmıştı. Arabanın içinde iki yabancı olduğu için rahat konuşamıyorlardı. Başka zaman olsa, Ökkeş'le Hasan bıdır bıdır konuşurlar, birbirlerine anlatacak çok şeyler bulurlar, kahkahalarla gülerlerdi. Belki de Hilmi Abi, Ökkeş'i konuşturur, ona köylerini anlattırır, İstanbul'a gidişini anlattırır, gülerlerdi. Az daha gittiler. Öndeki benli adam, sağ tarafa sapan bir yolu göstererek:

"Yavaşla," dedi.

Şoför Hilmi:

"Niçin?" diye sordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

“Oradan sola sapacağız.”

Şoför Hilmi, sol tarafa sapılınca bir kireç ocağına gidileceğini biliyordu. Ama bu kireç ocağı yıllardır çalıştırılmıyordu. Oraları ıssız yerlerdi. Onun için Hilmi hemen şüphelendi:

“Niçin döneceğiz oraya, orada ne var?” dedi.

Arkadaki adam:

“Oradaki kireç ocağını biz satın aldık. Çalıştıracamız. Şimdi ocağın durumuna bakmak istiyoruz,” dedi.

Hilmi, yine düşünmeye başladı. Şayet bunlar kireç ocağına bakacak olsalar, niçin bu karanlıkta bakınırlardı, gündüzden gelir bakarlardı. Ya da yarın sabah bakarlardı.

Arkadaki adam:

“Gündüzleri ikimizin de işi vardı, hiç zamanımız yok, onun için böyle geç gidiyoruz,” dedi.

Ökkeş’le Hasan inanıverdiler. Ama şoför Hilmi’nin içinde bir kuşku vardı. Yavaşladı. Adamlara:

“Buradan bu tarafa yolun nasıl olduğunu bilmiyorum. Yıllardır buradan araç geçmez, onun için biz sizi burada bekleyelim. Zaten kireç ocağı beş yüz metre yok bile, siz bakın gelin,” dedi.

Öndeki adam:

“Canım, yol nerede kötüleşirse orada bizi bırakırsın, sür hele.”

Hilmi, bu yola hiç sapmak istemiyordu. Her şey olabilirdi, bu adamlar kaçakçı olabilirdi, hırsız olabilirdi. Ama ne yapsındı, buraya dek gelmişti.

Arabayı ıssız yola sürdü. Yol çok kavisliydi. Yağmur iyice bozmuştu. Kocaman kocaman çukurlar –vardı. Araba bu çukurlardan geçtikçe, içindekilerin başı arabanın tavanına değiyordu. Az sonra yol sertleşti, arabanın ışıklarının içinde kireç ocağının ağzı kapkara, korkunç bir mağara ağzına benziyordu.

Öndeki adam:

“Tamam,” dedi. “Çıkar bakalım şimdi ne kadar paran varsa?”

Hilmi şaşırmişti. Şöyle bir yan döneyim dedi, ama öndeki adam hemen tabancasını çıkarmıştı. Arkadaki adamsa:

“Burada istediğiniz kadar bağırın, kimse sizi duymaz,” dedi.

Ökkeş’le Hasan zaten bağıramazlardı ki. Çok korkmuşlardı. Öteki adam, şoföre:

“Hadi hadi durma,” diyordu. “Üzerinde ne kadar para varsa çıkar.”

Şoför Hilmi’nin cebinde çok para vardı. Ama iki gün sonra bu parayı da biriktirdiği paranın üzerine katacak, arabanın taksitini yatıracaktı. Onun için:

“Bakın arkadaşlar,” dedi. “Ben bu arabayı taksitle aldım, üç de çocuğum var, onların geçimlerini bu arabadan sağlıyorum. Cebimdeki para da taksit paramın yarısı.”

Arkadaki adam:

“Kes be!” dedi.

Arkadaşının elinden tabancayı aldı:

“Çok konuşma,” dedi.

Sonra arkadaşına:

"Cebinde ne kadar para varsa al," dedi.

Öndeki benli adam, hemen elini şoför Hilmi'nin cebine attı. Yandaki cepten bir yığın kâğıt para çıkardı:

"Oooo, umduğumuzdan fazla," dedi.

Arkadaki adam:

"Bakayım bakayım," dedi. "Ooo çokmuş..."

Hilmi yine:

"Arkadaşlar, ben o parayı kazanmak için on gün direksiyon tuttum, on gün sekizer saatten seksen saat araba kullandım. Yapmayın, yazıktır."

Silahlı adam:

"Kes be," dedi.

Arkadaşı dürttü:

"Öteki cebine de bak!"

Benli adam, Hilmi'nin öteki cebine el attı, oradan da bir miktar para çıkardı, arkadaki adama verdi. Silahlı adam:

"Başka cebinde para yok mu?" diye sordu.

Hilmi:

"Yok," dedi. "Hepsini aldınız işte..."

"Vardır vardır. Şunun iç ceplerine de bak bakalım..."

Benli adam, şoför Hilmi'nin iç ceplerini de yokladı. Birtakım kâğıtlar buldu. Hilmi:

"Bakın, işte bu kâğıtlardan biri benim taksit için bankadan gönderilen kâğıt, üç yüz bin lira yatıracığım. Yapmayın..."

ÖKKEŞ MAÇTA

Arkadaki adam, elindeki parayı benli adama uzattı:

“Say bakalım ne kadar?”

Öndeki adam, arabanın iç ışığını yaktı, parayı saydı.

“Yüz elli bin lira...”

“Bana bak,” dedi. “Paranın gerisi nerede söyle, sonra karışmam.”

Hilmi:

“Üzerimde ne kadar para varsa aldınız,” dedi. “Paranın gerisi evde.”

Adam:

“Bir daha paranın hepsini üzerinde taşı,” dedi.

İkisi de güldüler. Hasan’la Ökkeş ne olduğunu anlayamamışlardı. Gözleri hep tabancadaydı. Çok korkmuşlardı. Ama Hilmi Abi’nin boynunu bükmesi ikisini de çok üzmüştü. Şimdi Hilmi Abi taksitini nasıl ödeyecekti? Bu iki adam da çok kaba, duygusuz insanlardı. Öteki boyuna arabanın orasını burasını karıştırıyor, bir yerlerde para bulurum umuduyla araştırıyordu. Arada bir de:

“Biz hep bu işi yaparız arkadaş,” diyordu. “Biliriz, şoförler arabalarının bazı yerlerine para saklarlar, haydi söyle senin sakladığın para nerede?”

Hilmi:

“Yok,” diyordu. “Hepsi o elindeki işte...”

Arkadaki adam:

“Eh ne yapalım, kısmetimiz bugün bu kadarmış,” dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

Hilmi:

"Haydi, bırakın artık bizi gidelim," dedi. "Baksanıza çocuklar çok korktular."

Arkadaki adam, Ökkeş'le Hasan'ın yüzüne baktı:

"Vay vay vay! Çok korkmuşlar öyle mi?" dedi. "Bunlarda hiç de korkmuş surat yok. Demek sizi bırakalım gidesiniz öyle mi?"

Pis pis gülüyordu. Güldükçe altın dişleri gözüküyordu.

Öndeki benli adam:

"Evet," dedi alaylı alaylı. "Sizi bırakalım, hemen gidin, bizi şikâyet edin, biz daha buradan kaçmadan, şipadak yakalatın, olur mu hiç canım?"

Arkadaki adam:

"Dünyada olmaz efendim," dedi. "Kusura bakmayın, ama arabayı biz alacağız."

Hilmi çok korkmuştu:

"Yapmayın," dedi. "Benim ekmek kapım bu arabam... Yapmayın..."

Arkadaki adam:

"Korkma canım," dedi, "Arabayı alıp kaçacak değiliz. Bir yerde bırakırız..."

Benli adama sordu.

"Öyle değil mi?"

Benli adam:

"Ha öyle elbette," dedi. "Yalnız canımız nerede ister, nerede bırakırız, onu bilemeyiz işte... Bu bakımdan adres veremeyeceğimiz için üzgünüz..."

Şoför Hilmi:

ÖKKEŞ MAÇTA

"Burası şehire çok uzak," dedi. "Çocuklarla yaya nasıl gideriz?"

Öndeki benli adam, yine alaylı konuştu:

"Yok canım, size gidin diyen oldu mu? Burada dinleneceksiniz."

"Burada mı?"

"Evet burada," dedi. "Belki biraz üşüyeceksiniz ama... Birbirinize sokulur ısınırsınız canım. Bakın size acıdık, kapalı bir dam altı olsun diye kireç ocağına getirdik. Şimdi burada ellerinizi bağlarız, sonra kireç ocağında da ayaklarınızdan bağladık mı, oh nefis bir uyku çekersiniz..."

Hilmi bağırdı:

"Donarız ocakta soğuktan, çocuklara acıyın!"

Benli adam:

"Haa acıyalım da, bizi yakalatın öyle mi? Haydi bakalım fazla konuşmayalım. Nerede arabanın kontak anahtarı?" Hilmi:

"İşte, üzerinde," dedi.

Benli adam:

"Merak etme canım, öyle acemi değilim," dedi. "Çarpsam bile bir yere, sadece ön tarafını berbat ederim arabanın, arkasına bir şey olmaz."

Hilmi, son bir umutla:

"Bakın," dedi. "Paramı aldınız, bırakın arabamla gideyim."

Arkadaki adam:

"Aaa çok konuştuk," dedi. "Haydi bakalım işe girişelim. Daha bizim çok işimiz var. Senin gibi bir kıs-

ÖKKEŞ MAÇTA

met daha bulmamız gerekli.”

Çocuklara döndü:

“Eee çocuklar, siz ne diyorsunuz bakalım? Korkunuz mu bizden? Yok canım korkmayın. Üşümezsiniz, üşümezsiniz, kireç ocağı çok sıcak olur. Sabah olunca üçünüz birbirinize bağlı olarak buradan çıkarsınız, sürüne sürüne karayoluna varırsınız, eh kurtulursunuz...”

Öndeki adam...

“Amma komik ha,” dedi. “Bunları üçü birbirine bağlı giderken görmeli...”

“Haydi bakalım, ipi çıkar,” dedi. “Önce ellerini bağlayalım.” Benli adam ipi çıkardı. Uzunca bir ipti. O uzun ipi paltosunun neresinde saklamış hiç belli değildi.

“Önce hangisinden başlayalım?”

Tabancalı adam:

“Çocuklardan başlayalım, baksana zavallılar çok korkuyorlar,” dedi. “Önce onları bağlayalım da korkuları geçsin...”

“Hay hay...”

Öndeki adam bağırdı:

“Uzat elini...”

Hasan’a bağıryordu. Hasan elini uzatınca, tabancalı adam:

“Dur canım, belki bu çocuklarda da para vardır,” dedi.

Adam öyle söyler söylemez, Ökkeş:

“Böööö,” diye ağlamaya başladı.

ÖKKEŞ MAÇTA

Sağ eliyle de cebini sımsıkı tutmuştu.

Adamlara:

“Emmiler,” dedi, “Ben hep paramın tümünü cebinde taşıyım, cebimde biriktirdiğim yirmi üç bin lira var, n’olur almayın...”

İki adamın, ikisinin de gözleri parladı. Benli olanı:

“Bak sen,” dedi, “Asıl hazine buradaymış da, haberimiz yokmuş...” Ökkeş ağlıyordu.

“Emmim emmim, bubam ev yapacak, ona yardım edeceğim,” diyordu.

Ökkeş, elini cebine iyice bastırmıştı. Avcunu cebinin cebinden çıkarmıyordu. Aslında cebinde bugün yıkadığı dört arabanın parası vardı. Başka parası yoktu. Ama şimdi şu anda avcuyla sıkı sıkı tuttuğu kırmızı toz biberdi. Ninesi biberlerinin bittiğini söylemişti. Ökkeş çok acı biber yemezdi, ama babası acı biberi çok severdi. Onun için iki çeşit biber almıştı, biri az acı, ötekisi çok acı. Ama çok acı olan biber o kadar acıydı ki insanın diline değer değmez kabartıyordu... İşte şimdi eliyle sımsıkı tuttuğu şey bu acı biber paketi idi. Paketi, cebinin içinde parçalamaya, toz biberi avcunun içine almaya çalışıyordu.

Tabancalı adam:

“Ver,” diye bağırdı.

“Vermem emmi.”

“Ver diyorum şimdi sana, yersin kurşunu!”

Ah, hınzır kâğıt parçalanmıyordu ki... Öndeki adam, iyice arkaya uzandı, ama Ökkeş camdan yana kaçtı.

ÖKKEŞ MAÇTA

“Versene, şimdi iner kapıdan gelirim...”

“Vereceğim vereceğim...”

Kâğıt parçalanmıştı. Ökkeş'in avcu acı kırmızı biberle doluydu. Acaba bu acı biberi hangisinin yüzüne, gözüne fırlatsaydı. Öndeki benli adamın mı, yoksa yanındaki tabancalının mı? İkisi de ellerini uzatmış:

“Versene be!” diye bağırıyorlardı.

Demek bunların ikisinin de canı acı biber istiyordu. Ökkeş, bir anda düşünürdü. Toz biberli eli tabancalıya atarsam, Hilmi Abi öndekini haklar. Eli tabancalı da gözüne kaçan biberle uğraşırken, ben ve Hasan üzerine atılırız. Ama ya bu arada tabanca patlarsa...

“Versene çocuk geberteceğim seni.”

“Emmi o benim param.”

“Ver beee...”

“Veriyorum, veriyorum... Al...”

Ökkeş, o kadar hızlı hareket etti ki, elini cebinden çıkarmasıyla birlikte, bir avuç zehir gibi biberi tabancalının gözüne atması bir oldu. Eli tabancalı adam:

“Yandım anam!” diye bağırdı.

Ökkeş de bağırdı:

“Yan gitsin bakalım...”

Şoför Hilmi de bu sırada yanındaki adamı boyundan yakalamıştı. Tabancalı adam gözlerini ovuşturmaya çalışırken Ökkeş cebinden bir avuç biber daha aldı, bu kez öndeki adamın gözüne fırlattı. Ök-

ÖKKEŞ MAÇTA

keş, bu iki avuç biberi o kadar çabuk çabuk fırlatmıştı ki, Hasan da, Hilmi de ne olduğunu anlayamamışlardı. Hele iki adam, Ökkeş'ten böyle bir şey beklemedikleri için şaşkındılar. Öndeki adam gözüyle uğraşırken, Hilmi, arkadaki adamın eline vurarak tabancayı düşürdü.

Ökkeş bağıyordu:

"Hilmi Abi, daha biber var..."

Hilmi:

"Bırak," dedi, "Adamları sucuk yapacaksın... İpi verin bana ipi..."

Hasan, ipi Hilmi'ye uzattı. Arkadaki adam kıvrıyor:

"Yandım, öldüm," diyordu.

Hilmi, hemen önde oturmakta olan benli adamın ellerini yakaladı. Adam elini bağlatmamak için tek meler atıyor, kafalar vuruyordu, ama gözünü açamadığı için indirdiği tekmeler arabanın önüne geliyordu, vurdukça da ayağı ağrıyor, "Uy anam, vay anam!" diyordu.

Ökkeş, arkadaki adamın ensesine şaplakları yapıştırıyordu. Hele Hasan, sanki adamın üzerinde trampet çalıyordu. Adam bağıyor, yırtınıyor:

"Tabancam, tabancam!" diyordu.

Oysa Ökkeş, çoktan adamın tabancasını arabanın paspasının üzerinden almış, karanlıklara fırlatmıştı.

Bu arada Hilmi öndeki adamın ellerini bağlıyordu.

ÖKKEŞ MAÇTA

Adam yalvarıyordu:

“Ne olur, alın paranızı, geri verelim paranızı. Bizizi polise teslim etmeyin. Biz sizi kireç ocağının içine koyacaktık, siz bizi koyun yeter ki polise teslim etmeyin.”

Hilmi arkadaki adamın elini bağladıktan sonra, arabadan indi, bagajı açtı. Orada uzun bir naylon ip vardı. Bu iple adamların ayaklarını bağlayacaktı. Hilmi arkaya gittiğinde, benli adam Ökkeş’e:

“Çocuklar ne olur, çözün elimi, bırakın beni,” diyordu.

Ökkeş:

“Haa bak cebimde accık biber daha var,” dedi. “Fazla konuşursan, onu da gözüne atarım.”

Benli adam:

“Aman aman sustum,” dedi.

İki adam, ikisi de gözlerini açamıyorlardı.

Ökkeş:

“Merak etmeyin canım, yıkayınca gözleriniz açılır,” dedi.

“Ne olur bizi polise teslim etmeyin...”

Hasan alaylı:

“Olur olur,” dedi. “Sizi polise teslim etmeyiz, otelin birine götürür, konuk ederiz. Acaba hangi oteli istersiniz?”

Hilmi iple geldi. Şimdi alay etme sırası Hilmi’deydi.

“Eee, hanginizin ayağını önce bağlayayım?” dedi.

Ökkeş:

ÖKKEŞ MAÇTA

“Dur Hilmi Abi,” dedi. “Şöyle yapalım...”
Parmağını uzattı, benli adama değdirdi:
“Ya şundadır ya bunda, helvacının damında.”
Bağırdı:
“Sıra benli emmide...”
“Tamam Ökkeş!”

Şoför Hilmi, benli adamın ayaklarını bir güzel sara sara bağladı. İpin ucunu da koltuğun yanına bağladıktan sonra:

“Eee, artık araba devrilse bile sana bir şey olmaz,” dedi. “Çünkü seni patates çuvalı gibi bağladım. Gel bakalım eli tabancalı kovboy. Şimdi sıra sende.” Adam yalvarıyordu:

“Ne olur, size daha fazla para verelim, bırakın bizi...”

Ökkeş:

“Haa, bak Hilmi Abi, adamın canı biraz daha birer istiyor,” deyince, adam yine sus pus oldu.

Hilmi, o adamın da ayaklarını bağladı. İpin ucunu, kapının koluna geçirerek, sıkıca bağladıktan sonra:

“Bir patates çuvalı daha,” dedi. “Ama bu çuval şişman çuval.”

Arkadaki adam şişmandı. Bağlanırken tıslıyordu. Adam tısladıkça, Ökkeş:

“Tıslama emmi, tıslama,” diyordu.

Hilmi:

“Şimdi tabancayı bulalım,” dedi. “Yalnız bunların başında biriniz bekleyin.”

Ökkeş:

"Ben beklerim," dedi. "Tabancayı şu yana atmıştım..."

Hasan'la şoför Hilmi indiler. Hilmi kibrit yaktı. Yerlere bakıyorlardı. Ökkeş:

"Sizi sucuk yaptım, şimdi de acılı tarhana yaparım ha," dedi.

Dışarıdan Hasan'ın sesi duyuldu, bağırıyordu:

"Buldum... Nah burada!"

Hilmi:

"Al, gel," dedi.

Hasan:

"Ben tabancayı, ateşli silahları hiç sevmem Hilmi Abi. Gel, sen al..."

Hilmi tabancayı aldı. Arabanın önündeki göze attı. Direksiyon başına geçti:

"Gidiyoruz şimdi," dedi. "Hem de dosdoğru karakola..."

Arabayı çalıştırdı. Geri geri gitti, sonra direksiyonu kıvırdı, arabayı sürmeye başladı. İki adamın ikisinin de elleri, ayakları bağlı olduğu için bir yere tutunamıyorlar, gerçekten patates çuvalı gibi hoplayıp zıplıyorlardı. Ökkeş, yine de dayanamadı, yanındaki adam kafası bir yere vurmasın diye onu omzundan tuttu.

Araba, bozuk yoldan çıkıp anayola girdi. Şoför Hilmi gaza bastı.

"Aferin be Ökkeş," dedi. "Şimdi sen olmasaydın, hem paralar gidiyordu, hem de arabam..."

Ökkeş:

"Ben değil Hilmi Abi," dedi. "Sen bubama şükret. Şayet bubam acı biber yemeseydi, nenem de bana 'acı biber al' demeseydi, sen de bizi eve götürmeseydin, eee, hepsi art arda geldi işte... Amma ilkin hangi cebimdeki acı biber, hangisi datlı biber bilemedim. Parmağımı şöyle bir soktum kâğıdın içine, dilime götürdüm, baktım acı..."

Benli adam:

"Acı da söz mü?" dedi. "Zehirmiş zehir... Gözüm çıktı sandım... Uy anam hâlâ yanıyor."

Şehire girmişlerdi. Şehir girişinde, trafik polisleri kontrol yapıyorlardı. Hilmi:

"Oh tamam," dedi, "Karakola gitmemize gerek kalmadı, polisler yolda..."

Trafik polisi işaret vermeden durdular. Polis ehliyet kontrolü için arabaya yaklaşınca bağlanmış iki adamı gördü:

"Bunları kim bağladı?" dedi.

Hilmi:

"Ben," dedi.

Ökkeş:

"Ben de gözlerine biber attım," dedi.

Hilmi, arabanın önündeki gözünden tabancayı çıkardı:

"Buyrun memur bey," dedi. "Bu ikisi bizi soymaya kalkıştılar. Tabancayı çektiler..."

Ökkeş, yine:

"Ben de bir avuç biberi gözlerine attım," dedi.

ÖKKEŞ MAÇTA

Polis:

"Haa öyle mi?" dedi.

Koştu, komiserine haber verdi. Komiser de geldi.

Polise:

"Sen bin taksinin içine, karakola götürün," dedi.

Polis, Ökkeş'in yanına bindi. En yakındaki karakola gittiler. Trafik polisi suçluları indirdi, önüne kattı:

"Haydi yürüyün bakalım," dedi.

Karakola girdiler. Komiserin odasına çıktılar. İki adamın ikisi de:

"Aman bize biraz su, yüzümüzü yıkayalım," diyorlardı.

Hilmi, olayı anlattı. Komiser, iki adamın yüzlerine baktı, bir daha baktı:

"Tamam," dedi. "Bundan önceki soygunları da yapanlar bu hırsızlar. Kaç şoförü soydunuz siz ha, kaç şoförü?"

Komiser:

"Nasıl bağlayabildiniz bunları?" diye sordu.

Ökkeş:

"Acı biber emmi," dedi.

"Nasıl acı biber?"

"Cebimde biber vardı."

Komiser, Ökkeş'in saçını okşadı:

"Yaşsa be delikanlı," dedi. "Biz ne zamandır bu iki adamı arıyorduk. Çok teşekkür ederim sizlere. Şimdi artık çorap sökücü gibi bunların ne yaptıklarını, nerede, ne kadar şoför soyduklarını bir bir anlarız."

ÖKKEŞ MAÇTA

Komiser onlara çay söyledi. Bu arada bir yere telefon etti. Az sonra, bir şoför geldi. Odaya girer girmez, bu iki hırsızı tanıdı:

"Tamam komiser bey, beni de iki ay önce bunlar soymuştu. Soymuşlar, üstelik arabanın iki çamurluğunu da ezdirmişlerdi," dedi.

İki adam ikisi de başlarını önlerine eğmişler, kaldırmıyorlardı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Gelen şoför:

"Sanırım bizim Recep'i de bunlar soymuş," dedi. "Çünkü onun anlattıkları da tıpkı beni soyan bu adamlara benziyordu. İyi ama nasıl yakalandı bunlar?"

Komiser, Ökkeş'i gösterdi:

"Bu çocuk gözlerine biber atmış," dedi.

"Yaşsa be delikanlı..."

Komiser:

"Ne zamandır şoförler bu iki adam yüzünden huzursuzdular," dedi.

Komiser tutanağını tuttu. Hilmi'nin parasını hırsızlardan aldı, geri verdi. Hilmi çok sevindi parasına kavuştuğu için. Bu parayı hırsızlar alıp kaçmış olsaydı Hilmi kim bilir ne kadar sıkıntı çekecekti?

Komiser:

"Tamam, siz gidebilirsiniz artık," dedi.

Ökkeş'le Hasan, Hilmi'nin arabasına bindiler. Durağa geldiler. Olay bir anda duraktaki tüm şoförler tarafından duyuldu. Hepsi de Ökkeş'i tebrik ediyorlardı.

ÖKKEŞ MAÇTA

“Yaşsa be Ökkeş!” diyorlardı. “Bizi büyük bir dertten kurtardın.”

Ökkeş’le Hasan’ı evlerine şoför Hilmi bıraktı. Ninesiyle babası Ökkeş’i merak etmişlerdi. Hasan’ı da annesi, babası merak etmişti.

“Nene,” dedi, “Bubamın acı biberi var ya, onunla sucuk yaptım.”

“Ne sucuğu?”

“Adam sucuğu?”

Babası, şaştı:

“Nasıl adam sucuğu?” dedi.

“Hırsız sucuğu buba, hırsız...”

Olanları bir çırpıda anlattı. Hasan’ın annesi, babası da Ökkeşlere gelmişlerdi. Bir Hasan anlatıyordu, bir Ökkeş anlatıyordu. Babaları, anneleri şaşkın şaşkın dinliyorlardı.

Ökkeş, sözünün sonunda, cebindeki acı biberi avuçlayıp bir çanağın içine boşalttı:

“Ahacık buba, bu kadar kaldı,” dedi.

KİTABIN ADI: ÖKKEŞ MAÇTA

Adı:

Soyadı:

Nu.:

Okumaya Başlama Tarihi:

Okumanın Bitiş Tarihi:

1. Ökkeş'in ninesini neden İstanbul'a getiriyorlar?

.....
.....

2. Ökkeşlerin oturduğu mahallede iğne vuran adamın adı nedir?

.....
.....

3. Hasan, Ökkeş'e neden para veriyor?

.....
.....

4. Ökkeş ile Hasan, Kemal Abi'den nereye gitmek için izin istiyor?

.....
.....

5. Ökkeş gittiği futbol maçını seviyor mu?

.....
.....

6. Hasan nasıl bir kaza geçiriyor?

.....

.....

.....

.....

7. Ökkeş yıkadığı arabaların parasını neden Esmâ Teyze'ye veriyor?

.....

.....

.....

8. Şoför Hilmi'nin arabasına binen adamlar ne yapıyor?

.....

.....

.....

9. Ökkeş hırsızların yüzüne ne atıyor?

.....

.....

10. Ökkeşler hırsızları nasıl yakalıyor?

.....

.....

.....

.....

